

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 06381

IN SOF FUN TEG

A. Berger

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

א. בערנער

אין סוף
פון מען

א זאמלונג לידער

'IN SOF FUN TEG'

(At Day's End)

P o e m s

by A. Berger

Copyright 1965 by

I. AARON BERGER

215 Gunhill Rd., Bronx, N. Y. 10467

הויפטפארקויף „ציקא“ ביכער-צענטראלע

“CYCO”, 25 East 78th Street, New York, N. Y. 10021

געדרוקט ביי די ברידער שולזינגער

Printed in the U.S.A. by SHULSINGER BROS.

NEW YORK, N. Y. 10003

מיינע אייניקלעך,
מיט גלויבן אין
אונזער אידיש־זיין,
געווידמעט.

I

בלויע הויכן

פ י נ ו ס

מיר גייען ארויס אויף אונזער פעלד,
די שפעטע, לעצטע גארבן, אויפצוקלייבן.
סוף-זומערדיקע מעג —
דאס פעלד אין גאלדן שפע
ליכטיקט נאך און העלט,
נאר קאלטע ווינטן שוין, הארכסטיקע זיך מרייבן . . .

מיר גייען ארויס מיט דעם אונטדיקן וועג,
די בינמלעך צימערדיקן גאלד
צום שייער מראנגן.
מיר — די אפגייער פון צייט —
און זאמלען איילנדיקע אין דער שפעטער שעה,
און זעען ווי פון ווייט :
די אונט-וואלקנס טונקעלע זיך יאנגן.

די זייער פונעם פעלד —
זיי האבן זייער מי און ליכטיקן געזאנג
פריידיקע, געלאזן אונז צו ארבן.
און ווי די פייגל — אין אונטדיקן גרוי,
צו האריזאנטן נאכטיקע — פארפליען — —
דער אומעט ציט — און פראסטיקט אין ארום,
א, גאט ! נישט לאז נאך אונז
דאס ליכטיקע פעלד פארדארבן . . .

פאַרנאַכט אין פעלד

ווי ס'ווערט פאַרפרעמדט אַמאָל דעם מענטש זיין אייגן הויז,
פאַרפרעמדט ווערט אויך אזוי אַמאָל אַרום די וועלט.
דו גייסט אַרויס פאַרנאַכט, אַליין, ביים ענד פון שטאַט
אויף אַפן פעלד, — און בלייבסט פאַרבלענדט . . .

אַ וועלט — אַ פרידלעכע, און פאַרביק אויפגעהעלט,
אין שפיל פון ליכט, ווי ניי אַנטפלעקט זיך שפרייט ;
דו גייסט — און דיר געהיים נאָך דינע טריט גייט נאָך
פון אַלמע ווייטע טעג, אַ ליבע פרייד.

די פרייד פון גאַרבן, — פעלד און זינגנדיקער שניט,
פון ברונימער אויף וועגן, ריזלענדיק פון טיפן קיל,
דיר דאַכט : בלייבסט שטיין, שעפסט וואַסער אָן פאַר שאַף
און ווי דער פאַסטוך, רוסטו לאַנג פאַרטרויט דאַרט שטיל . . .

פאַראויס — דער וועג דער אַוונטיקער, גלימערט, ציט.
דער צער פון אונזער צייט, — פאַרשמילט ווי הינטער ווענט —
און נאַענט, ווי קלאַרער קוואַל אַרום די שטילע פרייד
פון מענטש און וועלט — דאָ ווידער זיך דערקענט.

גלויבן

.א.

ווי גוט נאך זיינען דיינע געצעלטן, גאט!
 ווי גוט מיט דיר אזוי צו גיין:
 אויף וואלדיקע הויכן — בערג
 דורך טיפן טאל — אליין;
 וואו ס'צייכנט ווי שריפט זיינע טריט
 דער יונגער הירש, און האָז.
 און וואו אין דער שטיל —
 א פויגל דיין נאָמען רופט,
 און פונעם גראָז
 אים ענטפערט אַן איינזאָמער גריל . . .
 און אין דער לופט —
 אזוי קוואַליק, העלט און העלט,
 דיין אייביקייט — דיין נאָמען אין אַרום
 פון אַט דער וועלט . . .

.ב.

איבער די מידע און צערפולע אויגן:
 אַ גילדיקער הימל-פאַס ווי אַן עטרה פאַרצויגן.
 און שטיל אין דיר, לויטער, פאַרבאַרגענע פרייד
 ווייט צו איין-סוף אזוי, ציט זיך און שפרייט . . .
 זעסט: — ליכטיקער מאַרגן צעשפילמער, זיך וויגט,
 איבער דער וועלט — אַזאַ זוניקייט ליגט,
 טיף אין די רוימען אַזאַ גאַנצקייט זיך שפירט.
 און גלויבסט — גוט איז די האַנט וואָס אַלץ אַזוי פירט.

אָ וועלט . . .

אָ, וועלט! וואָס האַסמו אונזער דור געגעבן?
טעג אַזעלכע גרויליקע אין לעבן, —
און ווי פאַר אייביקייטן צער — דורך געצייילטע יאָרן.
דאָך לויב איך דיר און זאַג : ווי וואויל
צו זיין געבוירן!
ווי וואויל צו זיין פון דיר אַ טייל,
און ווי דער בוים אין אַפּן פעלד,
צו קענען אויף דעם גוף אויך טראַגן
די שפּורן, פון זון און רעגן,
ווינט און קעלט . . .

און אין די טעג די שווערע, פאַרלוירן —
ווי דעם מדבר-וואַגלער זיין מיראַזש,
האַסמו אויך פאַר מיר — פאַר מיינע אויגן,
דעם ליכטיקן הלום פון מיין שטאַם
אין פאַרביקייט פאַרצויגן.
און כ'זע: ווי פונעם בלוטיקן און חורבנדיקן מיט,
דעם טאַג, אַ געלייטערטן דורך פלאַם
וואָס קומען וועט —
„אפילו ווען עס זאַמען זיינע טריט“.
און כ'בענטש דיר,
מיט אַ פרייד אַ שמילער, אין באַגינען,
ווען פעדים גאַלדיקע אין די שויבן
שפיזלען דין און שפינען,
און אַוונט, — מיט דעם וואונדער אייביקן
איבערן קאַפּ,
ווען כ'גיי ביים ענד פון שטאַט —

ווי דורך לייכטנדיקע וועלטן — שמערן ;
וואס זינגען נאך ווי פון אור-כשדים,
גלויבן, ליכטיקן אראפ.
און וואס גייט מיר דורך אלע טומלדיקע גאסן נאך,
און באגלייט מיך אויף יעדן וועג, דעם שווערן.

אין שווערע טעג

„מה נאה אילן זה“ (פרקי אבות)

דעם גאַנג פון די גרויע שווערע טעג, ניט דערמאָן —
פאַר מיין טיר דערוואַרטן וועל איך שמיל די שאַטנדיקע טריט.
דאָ ליכטיקט אַזוי ווייס דער פאַרק אין ערשמע זומער-טעג,
און וואונדערלעכן חלום שפּרייט דער האַניקדיקער צוויט . . .

אין פּרישן גראָז — אונטער בלעטער פון אַקאַציע-בוים —
שמאַפלען צווייגן אומבאַמערקט, אין גאַלדיק-בלויע הייכן;
אַרויף—אַראַפּ, עס בלענדט די ערד אין ווייסן שטויב פון בליטן,
און ווייטע שפיגענדיקע וועלטן דיינע הענט דערגרייכן.

אַ, שעה פון רו — מיט זון און בוים און צוויט!
וואו איז דער סם אַצינד, וואָס טריפט דורך דיינע טעג?
אַ טייך אַ זניקער דיך טראַגט און טראַגט, באַרוישט,
און וואַשט דיך ריין און לאַזט דיך ביי אַ גאַלדיק ברעג.

דער ברעג שפּרייט וואונדערלעכן ליכט פאַר דיינע טריט,
אַ פּויגל זינגט — דו הערסט, אַ שמילער, ווי אין טרוים —
וואו ציט דער ווייסער וועג? דיר דאַכט דער תנא רעדט:
ווי שיינ דורך אַט דער וועלט עס בליט אַזוי דער בוים.

מיראזש

כ'האָב אַרויסגעקוקט פון פענצטער . . . גאַלדיקער פאַרנאַכט אין מאַי.
און איבערן גאַס אַקעגן, פאַר געכיידעס איז געשטאַנען
פּלוצלונג, ווייס צעבליט אַ ביימער-שורה
ליכטיקע קאַשטאַנען.

ס'האַט די זון געשפּילט, געגאַלדיקט אין די צווייגן,
און געלויכטן האָט דער צווייט ווי פון נאַענטע לאַנען.
און כּשופּדיק זיך האָבן רגעס שמיל אַזוי געצויגן
פון די ווייסע בליענדיקע קאַשטאַנען . . .

כ'האָב אַפּיר געגעבן מיט דער האַנט — אַריבער מיינע אויגן, —
און פאַרוואַנדערט ניט פאַרשטאַנען :
דאָ איז גאַס, — ווי האָט זיך פּלוצלונג דאָס גענומען
אַט די ביימער-שורה פון קאַשטאַנען ?

נאָר מיט זון-פאַרגאַנג, פאַרבלייבט, אַזוי פאַרשוואַמען,
איז די זעאונג — אַנגעפּלויגן, ניט פון דאַנען :
פון אַ וועג, אַמאַל — וואָס דורכגעשטראַלט האָט פאַר מיינע אויגן,
פון צעבליטע ביימער-שורות — ליכטיקע קאַשטאַנען.

אָנהײב פּרילינג

נאַנט פאַר מיין פענצער,
אין פּרילינגדיקן פאַרנאַכט,
אַ רױט-ברוסטל זינגט:
דערמאַנט — און וואונדערלעך אזוי קלינגט
מיט אַנזאַג ליכטיקן — — —
און כ'גיי אַרויס דעם „ליבן גאַסט“ אַנטקעגן.
די ענד פון שטאַט
אין אויפגעלויכטענעם גרין
גייט-אויף — און כישופט, ציט —
די זון הענגט נידעריק אַריבער אַלע וועגן.

דער אַונט גאַלדיקט טיף אַרום.
און אינעם וועג — באַנייט —
כ'הער דעם ליכטיקן מבשר,
ווי ער זינגט אַ פּריידיקער,
אין דער אויפגעלעכטער, פּרילינגדיקער צייט . . .
נאַר טיף אין מיר —
און אין דער זוניקער פאַרנאַכט,
מיר דאַכט:
דאַרט ציט און וויינט אזוי אַ קול,
שמיל, פון טעג פאַרגאַנגענע —
אויף אַ וואונדערלעך „אַמאַל“,
וואָס מיט דער „פּאַווע דער גאַלדענער“
האַט איבער ימען בלוטיקע, זיך פאַרלוירן,
און ליגט געשאַכטן דאַרט
שוין לאַנג — דורך יאַרן . . .

פייגל

אָ לויב דיר, גאָט!
 פאַר מיינע נייע פעדערדיקע שכנים,
 וואָס האָבן אין די ערשמע טעג פון מאַי
 ביי דער ענד פון שטאַט —
 נאַענט פון מיינע פענצמער זיך פאַרקליבן,
 און קומען מיט שחריתדיק געזאַנג
 מיט העלן,
 אין מאַרגן פרי, אַרום
 אויף די געזימסן זיך צו שטעלן;
 צו ברענגען מיר אַ וועלט
 פון תמימות,
 אויף אַ ווינקל אַרט פאַרבליבן . . .

אַ לויב דיר, גאָט!
 וואָס ס'קען נאָך איצט מיין האַנט
 די אַרעמע קערנער,
 ברעקלעך ברויט —
 פאַר לידער לויטערע זיי צאָלן.
 און דורך דעם רויש אַזוי פון עראַפלאַן
 וואָס איבערן קאַפּ דאַרט גרויט —
 דאָס געזאַנג פון מיינע פריינט
 אין ליכטיקייט פאַרנעמען . . .

און אַ לויב דיר — וואָס נאָך ביז היינט
 האָט דער געשפאַלטענער אַטאַם
 מיט דעם בן-אַדמס גומן ווילן —
 ניט זיי — ניט מיר,
 געפרואוּט פאַרשמילן.

נאַכטיקע שיין

דער שפּעטער זומער-אָונט פאַר די פענצטער,
סודותדיק אין בלוי זיך ציט;
כישופט, שפילט און גליט —
מיט פייערלעך, אין גרין און רויט,
פון וויגנדיקע שיפן
אַריבער וואַסערברעגן נאַענטע
פונעם ים צעזייט . . .
וואונדערלעכע שעהען-רו פאַרבליבענע
פון סוף וואַכן — גאַלדיק-שפעטן זומער.
נאַר איבער דיר — אַריבער דיין געמיט,
דער פלאַטערדיקער קומער —
פון „פאַרגאַנג“ אזוי וואָס ציט:
פון די — וואָס זיינען ערשט געווען
אַרום, מיט דיר — דורך אלע דייע יאַרן,
און זיינען פּלוצלונג —
ניט געוואָרן . . .

און פון דער הויז דער ליכטיקער, ווערט ליבער דיר,
די שוועל די טונקעלע, דאַרט,
פון פאַר דער טיר.
און ליבער פונעם פיינסטן אויבנאַן,
פאַרנעמסטו — אין קיניגרייך פון נאַכט —
די איינזאַמע שוועל, — דיין „טראַן“ ..
אַרום — סוף-זומערדיק און קיל,
און ס'ציטערן די שמערן-שניר אין שימערנדיקן בלוי,
און נידערן אַריבער דיר אזוי שמיל.
דו הערסט: ווי ס'רוישט דער ים דאַרט אין ווייט;

פאלט אָפּ — און צו,
און זינגט זיין ליד אין אייביקייט,
פון שמורעס, און פון רו . . .
און אין דער שאַטנקייט דיר דאַכט :
דו ביסט אליין פאַרבליבן שוין
אין דער וועלט, און נאַכט,
און ציסט — מיט דינע זילבערדיקע לבנה-פאַסן,
אַריבער ביימער-קרוינען,
שטיל, דורך טויט-פאַרלאַזמע גאַסן . . .
און שפירסט — ווי געהיים אַ האַנט
וואַלט דיך באַרירט,
און אַפגעפירט, פון אַרט און צייט.
דו ביסט אי דאָ,
און ערגעץ אזוי ווייט . . .

דו ביסט מיט די —
אין קיניגרייך פון אייביקייט.

ליד ביים ים

פון ווירבלענדיקע גאסן ענגע,
און שטורעמדיקע תהומען, —
אויף דיינע קלאַרע ווייסגעשפרייטע זאמדן,
ברעגן — אין אוואַרן דינע, — ווייסע שוימען,
געבראַכט האָב איך — אַ, ים,
מיין מידן גוף
פון אַ וועלט — אין פלייצנדיקן סם—
צו דיינע ליכטיקע בראשיתדיקע שוועלן.
קום און לייטער מיך!
פאַרוויג מיך מיט דיין אין-סוף,
מיט דיינע לויטערע און שפילנדיקע וועלן . . .

קום, שפיל אַריבער מיר
דיין ליד פון אייביקייט,
מיט דיינע רחבותדיקע וואַסער-פעלדער
לויפנדיקע דורך די ווייטן, —
פאַרוויגט פון אור-באַשאַף
דורך מעג און געכט
מיט דעם געזאַנג פון שפילנדיקע ווינטן,
און פון זונען בלענדנדיקע
ווי שמעלצנדיקער גאַלד,
פון אַלע צייטן . . .

קום אַריבער מיין געמיט
מיט דיין ציטערדיקן זילבער
אין אַוונטיקן ליכט, — ווען ס'ציט
לבנהדיקע געצן, שטיל,

א ניט-זעענדיקע האנט — אין שטרעלן.
און ס'ציט דער מידער גוף אזוי
צו יענע נעצן-ליכטיקייטן,
ווי אין א שויס א פאטערלעכן
בארואיקט, דארט צו פאלן . . .

דער וועג

דאָס איז דער וועג!
פון אויסגעחלומט לאַנד, —
און אויף דעם וועג — בין איך געגאַנגען
דורך פּרילינגדיקע טעג:
אין זוניקע באַגינענס,
און אין אַוונטס-בלויער בליענדיקער שעה.

און אין די ווייטן דאָרט נאַכגעגאַנגען
זיינען מיר
ווי האַרפּסיקארד געזאַנגען,
פון אַ וועלט אַ בליענדיקער —
פון קופּערין און ראַמאַו...*)

דאָס איז דער וועג,
פון אויפגעגאַנגענעם אַמאַל —
אין ליכטיקע בליטן,
און שטילן פאַלן אין אַרום
פון שניי-ווייסן שטויב — פון צוויט.

איך שטיי ביים וועג
דאָרט ווידער איצט — צוריק;
פאַרלוירן — און אין שטוינען!
בין איך אַמאַל געוועזן דאָ? ...

דער בליק זיך פייכט
אין געפּלדיקע רויכן גרוי,

---

*) פּראָנקריכט צוויי גרויסע קאַמפּאָזיטאָרן געבוירן אין זיבעצנטן יאָרהונדערט.

און הער פון ווייט :
דעם רויש פון מאַטאַר-פליגל — אין געיעג,
אַ הילכער שאלט. — — —
און אין אַרום — אַריבער דעם וועג,
דער פייער-סמיקער שטויב.
פון געשפּאַלטענעם אַטאָם,
פּאַלט און פּאַלט . . .

יאגד

איבער די הארבסטיקע וואסערן,
טייכן פארטאגיקע —
פערל-גרוי אין משערעט; ;
קומען די נאכטיקע וואנדערער,
פליגל-מחנות פון די וועגן איינגעמידטע,
אויף די וואסער-פלאכן רוען
אין הארבסטיקן שפעט . . .

לאנג דורך די נאכטיקע שעהן,
פון אייז-קאלטע הויכן —
ווי שמיל געוויין זיך געצויגן
האָט דאָס פליגל-פאָכן
שאַטנדיק דורך די בלויען.
מידער ציטערדיקער פליען —
יענע אַפרו-וואַסערן צו גרייכן
אויף די ווייטע דרום-וועגן . . .

און ס'ציען — — —
ביי די ברעגן,
פאר די וואסער-גראָזן —
שמיל, און שמום,
לויערער, יעגער-מחנות,
מיט טויט געלאָדן בליי-אַרום.

א, גאָט! פאר די מידע וואַנדערער,
די פליגל-מחנות דאַרט, אַצינד,
די לויערער, די יעגער
מאָך בלינד.

ציקאדעס

ערשטע געלע ביימער-שפיצן
 פון סעפטעמבערדיקע טעג.
 דארט ציען זשומענדיק ציקאדעס,
 זייער אויסגעצויגן, צימערדיק געזאנג.
 און אינעם וועג — דארט הערנדיק,
 מיר דאכט :
 דאס זינגען זיי אזוי לאנג,
 פון לעצטן יאגן זיך
 דורך זוניקע, גרינענדיקע ווייטן,
 און פון אומפארמיידלעכן פארגיין
 אין באלדיקע תהומען, אייביקייטן . . .

און ס'ציען ווייסע וואלקן-סטאדעס —
 נידערן פון בלויע הויכן,
 און ווי לעמער — פאר א פאסטער-פייפל
 יענע בוים-שפיצן דארט גרייכן,
 וואו זינגענדיק פארגייען זיך די ציקאדעס.
 און צוזאמען מיט די וואלקנס, ווייסע,
 אומעטיקע אויף די וועגן,
 לאנג אזוי דאס זינגען,
 אנהויב-הארבסטיקן —
 שמיל, מיר הערן . . .

געבעט

ווען דורך סוף-זומערדיקע טעג,
די ביימער, ציימיקע,
אין ווייניק-רוימע בלעמער
זוניקע, דערגליען :
פיר, א, גאט, אין געליימערמקייט,
שמיל אזוי מיינע מרים —
דורך אט דעם וואלדיקן
און ליכטיקן וועג . . .

נעם צו — פון אונזער צייט — דאס ביזן,
און אייביק פאלנדיקע שרעק.
ווי ציט דיין וועג זיך
דורך אט דער וועלט —
פון וואלד און פעלד,
אזוי פרידלעך-שיין.
און אין אט דער ליכטיקייט
לאז מיר דערגיין :
צו דיר, צו יענע טעג,
ווי אין אפאל,
וואס זיינען אין געאייל,
אין רוש —
אזוי אוועק.

כריזאנטעמעס

דורך קילע, פראסטיקע אקטאבער-נעכט,
ווען אין ארום אין צימערדיקן בלוי,
שוין ציט דאס וועלקן. דארבן:
גייען זיי אויף ווי שטערן גאלדיקע
אין שפעטער שעה.
מיט א ניט-דאָאיק ליכט
פון וואונדערלעכע פארבן . . .

ס'ווייען ביימער דורך די מעג
אין געלן בלעטער-פאל דערביי, —
און פייגל דורך די הויכן
פלאטערן ערגעץ זיי פארביי.
נאָר טיף, אין לעצטן בליאונג האַרבן,
אָן איינזאמע בין דאָרט זשומט, און זשומט,
און ציט דעם לעצטן האַניק-טראָפּן . . .
און ס'שפּילט אין לופט,
און אויף אַ מידן בליק דערביי,
די לעצטע פרייד פון זומער
אין זיין שמאַרבן.

פרעזערוויר

סוף זומער, ווי דורך די לעצטע בלומען-בייטן
די בינען, זשומענדיק גאלדיקע זיך ציען ;
ציען זיך זשומענדיק מיינע חושים
און פרעזערווירן
לעצטע בעכערלעך — זוניקע טעג,
אין מיין זין . . .

לעצטער ציטערדיקער גאלד אויף ביימער. —
אויף האַריזאָנטן — האַרבסט־יקער, פאַרב־יקער שפּיל.
און אין קעמערלעך דין זיך שליסן
פאַר די נאַענטע טעג, די גרויע, —
זוניקע אוצרות
אין מיין אויג און זין.

מיט די וועגן פון האַרבסט . . .

איך בין געגאַנגען מיט דעם וועג פון האַרבסט,
א וועג — דורך וואונדערלעכע פאַרבן,
און לויטער אזוי פאַר מיר האַט אויפגעהעלט
דער גאַנג — פון אויפקום און פון דאַרבן . . .

דער גאַנג, וואָס ציט פאַר אונז און ציט,
פון אור-באַשאַף — ביז צו איין-סופן ;
אין נייעם וואונדער, ווי אַנטפלעקט,
די וועלט געלעגן איז פאַר מיר אָפן.

און פון אַרום — די הויך און טיף,
ווי אייגן לייב גענומען שפירן. — —
און ס'האַט די טונקלקייט פון ווייט,
געשפילט אין ליכטיקע קאַלירן . . .

אין אַנדענק . . .

אין ווייטן ליכטיקן זומער-פעלד,
באגלייט האַסטו מיט טיפן וויי
אַ נאַענטן, צו זיין אייביקער רו.
און קערסט זיך שמיל אום
מיט זון-פאַרגאַנג — שטום,
צוריק, אַריבער דער שוועל פון דיין מיר :
די זעלבע הויז — די זעלבע וועלט —
נאַר אַלץ אַרום דיר ווי — פעלט . . .

דער וואַרעמער זומער-אַוונט, גליט
אין אַפענעם פענצמער,
און דופטיק וואו ציט . . .
דו בייגסט זיך שמיל אַרום :
וואָס איז די שפּיל אין אייביקייט —
וואָס גייט קיינמאַל ניט אויס ? —
און פּלוצלונג אַריבער דיר,
פּילסט האַרבסטיק אַן אַנגעקומענע קעלט . . .
אין ווייט : — דער זעלבער פּינקלדיקער שטערן-רינג
נאַר אין דעם רינג דיר דאַכט : אַ שטערן פעלט.

אויך ער . . .

אויף דעם טויט פון אַלבערט איינשטיין

אויך ער — דער וואַנדערער פון די ספּערן,
קערט שטיל זיך אום
פון זיינע וואַנדערונגען — אומענדלעכע וועגן,
דורך די ווייטע שימערנדיקע שמערן.
און קומט צוריק שטום
צום סוף פון זיינע אַנגעצייכנטע ברעגן ;
צו דער אין הושך פּיצל ערד — פאַרבליבן
דאַרט איינגעזאַמלט מיט זיין שטאַם צו ווערן . . .

אויך אים — דעם זעגלער דורך די רוימען,
ציען תּהומען, בינדנדיקע טיפּן.
און פאַר בלענדנדיקע צוימען
דורך די ים-בלויע הויכן —
זינקען זיינע זעגלענדיקע שיפּן ;
צו די סודותדיקע — ווייטסמע-ווייטן,
טיף-פאַרהילטע שפיגענדיקע אייביקייטן —
קיינ מאַל צו דערגרייכן.

אין שקיעה־שיין

אַריבער מיין חברס יארן,
איז דער אייזערנער וואַגן פון לעבן
אריבערגעפארן. —
און כ'שטיי ביי זיין זייט
אין זוניקן פארנאכט געבויגן,
און זע — די בליענדיקע וועלט
פאָרגייט — פאָררינט אין זיינע אויגן.
און ס'דאַכט : זיין אויער האַרנט
און האַרנט אין די ווייטע אַרומען :
צי וועט די בעטנדיקע הילף
נאָך קומען ? . . .

און ס'טראַגט דער אַרום
אין לעצטער שקיעה־שיין —
אימהדיקן שטומען. —
און ס'פייכט זיין בליק,
און אויף זיין ליפ געהיים,
זיך רעגט און ציט
אַ וואַרט — אין אומרו — ניש דערזאָגט,
און ברומט און גליט
מיט שטום געוויין.
ווי די וואַלד־טויב פאַר זון־פאַרגאַנג
דאַרט ברומט און וויינט,
אויף ליכטיקייטן
אייביק אין פאַרגיין . . .

... צ

מיר וועלן זיך באגעגענען,
דערנענטערן ביים ענד פון וועג,
ביים סוף פון אלע סופן —
און אויפליכטיקן דארט
וועלן אלע אונזערע מעג,
אין די חלומות אלע
פון א לעבנס-האפן. —

און ווי די וואַלקנס דינע
אין די ווייטן,
אפגיין וועלן
אלע אונזערע שמרייטן...

נאָר פון די יארן —
ווי דורך שלייערן פון צוויט,
אייביק לייכטן — אין אויפגאַנג
וועט דער זילבערנער לבנה-האַרן,
וואָס האָט אַמאַל אַזוי פאַר אונז
פּרילינגדיק זיך געצויגן,
און ס'האַט אַ וואונדערלעכע וועלט
אין צוזאַג —
אַזוי געכישופּט פאַר די אויגן.

דער מאָלער

ער איז אוועק —

געלייגט זיך מיט די אבות זיינע
דאָרט שטיל ביים זייט.
און אויף מיין וואַנט — זיין וועלט
אַ שטרעליקע איז פאַרבליבן,
אַ ניט פאַרענדערטע פון צייט.

דאָרט זוניקט זומער אייביקער
דורך ליכטיק-לאַנד אַרום.
(דאָרט וועלקט קיין בלאַט,
קיין צווייג, קיין בלום).
אַ באַרגיקער וועג,
אַ פאַרביקער
זיך ציט און ציט —
דורך בליאיקע ביימער-שורות צוויי,
און טיפער הימל-בלוי
אַריבער זיי.

זיין אויג — ניט מער
פאַרנעמען וועט דעם צימער-שפּיל
דעם ליכטיקן, פון אַרום —
זיין וועלט,
און פון דער הויך — אין בלומען-קוסט
זיין ווייס און שטיל געצעלט.
נאָר אַפּט אין שקיעה-שעה —
דורך די ביימער-שורות צוויי,
אויף אַט דעם וועג — מיט אים,
אין שטילע רייד — מיר דאַכט —
איך גיי און גיי . . .

אין שטערן-ליכט

ווי ליכטיק שפאנט אזוי דער יעגער*
 דורך די בלויע ווינטער-טיפן פונעם הימל!
 ווי ליכטיק-ווייס פלאמט אַריאָן
 פון מזרח האַריוואָנט;
 דורך אומענדלעכקייט —
 אין פענצטער מיר אַקעגען! . . .

און אונזערע וועגן,
 אויף אונזער ערד,
 גייען טונקעלער און גרויער
 יאָר נאָך יאָר,
 דורך אַפגעציילטע טעג און שעהן.
 און דורך די דורות
 ווי קריגער אויף אַ פעלד,
 פאלן מיר און פאלן
 אין קאמף אין אייביקן, פארלאָרן . . .

און אונזער „וואונדער-צייט“
 פון ראדיאָ און טאָן-פילם
 זינקט ווי אַ זון אַ בלוטיקע פאַרצויגן.
 נאָר ליכטיק אין זיין בויגן,
 ווי אַמאָל פאַר די פאַסטמוכער —
 אויף די נאַכטיקע פעלדער פון אור,
 שפאנט און שפאנט דער יעגער
 און בלענדט — — —
 פון די ווינטער-בלויע הימלען . . .

* אַ שטערן-גרופע.

איך קום צוריק

איך קום צוריק — דורות-שטילן וועג,
וואו ליכטיק אין אַמאַל אַרויסגעגאַנגען איז מיין שטאַם, —
ווי ס'קומט צוריק — אין סוף פון זיינע טעג
צום אָנהויב פון זיין דינעם שטילן שטראַם, —
דער סאַלמאַן-פּיש — פון ווייטן טיפּן ים.

דער ים געכישופט האָט — געפירט
דורך ברויזנדיקע תּהומען, און גענערט
מיט שויםענדיקע קרוינען — ביז דערשפּירט
האַט ערגעץ ער — אַ קול, פאַרווירט,
און צו זיין אָנהויב-שטראַם, אים אומגעקערט.

וואָס איז דאָס קול — געהיים אַזוי וואָס ציט
דורך וועלט — און צימערט ביז צום מינדסטן אַטאַם,
און שפּילט דורך אַלע הויכן — צינדט און גליט,
און פירט צוריק — צום רייפּן בלאַנקן שניט ?

באַשייד

שפּעטע נאַכטיקע רייד אַרום :

רייד פון קריג.

פון אויפרייסן — ערגעץ אין די ספּערן.

און איך — ווי אין נעפלען איינגעהילטע, שמום

אַן קאַלטן פענצטער-גלאַז דערביי,

אין מידיקייט, געקילט האַב דאָרט מיין שמערן.

איך האַב געטראַכט :

ווי לאַנג דאָס זאַמען יענע מעג

פון נביאס צוגעזאַגטן שלום.

און אין דער זילבערדיקער נאַכט

געזוכט — אין הימלס שיינענדיקן שמערן-וועג,

באַשייד — פון יענעם וואונדער-חלום.

נאָר קאַלט געציטערט אין געדריי,

געגאַנגען זיינען ליכטיק די מזלות,

און ניט געהערט דאָס ערד-געשריי

וואָס האַט פון טיפּן זיך גענומען הויבן.

און פון והיה — פון נביא — דער באַשייד

אין אייביקייט פאַרבליבן איז פאַרהוילן.

אַליין

עס זיינען נאך פארבליבן שמילע שעהן אינעם לעבן,
און אומגעריכטע וועגן קומען אונטער דיינע טריט:
א ברעג פון וואלד, א שמייגנדיקער בארג-שפיץ אין דער לופט,
דו ביזט אליין — און ווי דער פויגל פריי איז דו געמיט.

די וועלט פון מענטש, די בלוטיקע — באפאלן,
אריבער דיינע אקסלען, ווי נאך געוויין — פארגייט.
דו וויסט: א דור פארגייט, א דור קומט אן, און פון דער ערד דאס בייז.
מיליאנען יאר אזוי ארום דער זון זיך דרייט . . .

און ליב ווערט דיר און גוט — דער וועג וואס ציט דורך וואלד,
דער שטומער שטיין אין מאך, דער בארג-ארויף אין ווייט —
דער שמילער זום פון בין, דאס רוישן פון א צווייג,
און ליב איז דיר דער הונט וואס לויפט דיר ביי דער זייט.

דער עפליבוים

דעם אַנדענק פון מ. באַסין

פאַר וועמען האָט דער עפּלבוים אַזאַ ליכטיקער געבליט,
געצייטיקט דורך די לאַנגע זומערדיקע טעג?
דער אַלטער פאַרמער איז אַוועק זיין לעצטן וועג,
און אינעם הויף פאַרלאָזטן, דער פריער האַרבסט שוין ציט . . .

דער שאַרפער ווינט די צווייגן איצט באַפאַלט
און ס'רוישט דער בוים, און בייגט ס'גאַלד פון קאַפּ.
און אויף דער ערד דער הוילער, — די עפל פאַלן אָפּ.
און וועלן פוילן דורך די טעג און נעכט דאַרט קאַלט.

די פאַרם-הויז פאַר דעם וועג — אויך לאַנג פאַרלאָזט ;
פאַר שטורעם-ווינט און שניי — ווי דער עפּלבוים דערביי.
קיין קינד דערפרייט זיין בליאונג האָט אין מאַי —
דער פאַרמער אין דער אייביקייט — ערגעץ רוט באַגראָזט.

הויכן

איך וועל גיין מיט דיר
אויף וועגן,
וואס ליכטיקן דורך הויכן,
ווי פאסן לבנה-ליכט
אויף נאכטיקע וואסער-ברעגן
פון אן אומבאקאנט לאנד.

טריט אין לויטערקייט
און פרידן.
פון געדאנק אזוי
צייט — און טעג פארנומען —
און די אויגן:
וואונדער פון די הויכן זעען.

איך בין דער אידיש זינגער

איך בין דער אידיש זינגער — טרובאדור.
וואָס זינגט פאַר שלעסער — אין רואינען.
און וויין אויף ביימער פון אַן אויסגעברענטן וואַלד
וואָס וועלן מער ניט גרינען.

פאַרנאַכטיקע זון אויף שטילע פעלדער גליט.
און שקיעה גאַלדיקט אַריבער שפּליטער-שטאַמען ;
די פייגל-מחנות פון אַרום — אין פּיערן אַוועק
אַריבער אַלע ימען.

איך שטיי ביים וועג — וואו ביז די וועלט
האַט באַלד שוין אַלץ אַזוי פאַרנומען.
און אין דער אַוונטקייט — אַליין
מיין ליד דאַרט זינגט אין לידיקע אַרומען.

אונזער דור

ווי טאָגס פאָרגייענדיקע ליכטיקייטן,
נאָך שטורעם האַרבסטיקן —
דורך נאָקעט פאַרבליבענע וואַלדיקע שטאַמען;
אַריבער אונז דער אָפּשיין
פון די אַוונטדיקע שטראַלנדיקע פלאַמען,
פון אונזער דור — דעם וואַנדערלעכן,
אין זיין ליכטיקן פאַרגיין . . .

ווער וועט זינגען פונעם וואַלד דעם הוילן?
און אין די ווייטע טעג דערמאַנען:
יענע יונגע בלעטערדיקע קרוינען,
פּרילינגס גרין צעווייטע פאַנען
דורך די שטורעמס אַלע אויסגעשטריטן.
און ווער וועט בענטשן אונזער דור,
די רייען העלדישע —
אין אַלע אוראַגאַנען אַזוי פאַרשניטן . . .

דורך זיינע טיפן געוואַרצלט האַכן דורות צווייגן,
און אונטער הימלען נאַכטיקע, צו הויכן אויפגעגאַנגען.
שמערן — וועלטן שפינענדיקע, דורך די ווייטן
האַכן זיך אַריבער אים געבויגן,
אין פאַרכישופמע חוּן-געזאַנגען . . .
א, וואַנדערלעכער דור!
וואָס האָט אויף זיך געטראָגן — אַ פּריידיקער
די לאַסטן שווערע, פון אַלע צייטן.

איצט גליט, פאַרנעמט, דער אַוונטדיקער רינג — די רייען,
וואָס גייען שמילע, שאַטנדיקע אָפּ אַן זייט, — פאַרלוירן.

נאָר ווי דורך מדבר-וועגן, אין אַמאָל ;
דורך ברענענדיקע זאַמדן-יאָרן,
דעם חלום : פון צוגעזאַגטן לאַנד, געפירט —
און דערפירט, — אין דורות-שמראַלנדיקן אָרון . . .

אונזער „יוגנט“

צעפלוויגן איז אונזער „יוגנט“
איבער אלע לענדער, ווייטע ימען,
און איבער פעלדער פרעמדע,
בלוטיקע פארצויגן,
זייערע שלאנקע גופים שפאנען,
רוישן — פויל און בויגן —
מראגן זיך דורך פייערן אין ווייטן . . .
אונזער אַדלערדיקע יוגנט
איבער אלע ימען זיך צעפלוויגן.

און פאר די שמילע פענצמער, מירן,
נאַכטיקע אַזוי געבויגן —
ווי די זקנים דאָ, מיר גרויען,
דורך די לאַנגע שוואַרצע שעהן.
קוקן שמאַרע אויס די אויגן :
פאר דער „יוגנט“ — ווייט צעפלוויגן,
אונזער פליענדיקע יוגנט,
אַדלערדיקע. —
איבער אלע ימען זיך צעמראַגן . . .

II

גליאיקע וועגן

אויף אונזער וועג

א, וויפיל שיינקייט און וויפיל טרויער איז פאראן,
אין גרויסן וואונדער פון אונזער אידיש לעבן ;
וואס ציט ארום די רינגען פון דער גרויסער וועלט
א „פיער-פויגל“, דורך טונקעלע געוועבן.

א, וויפיל שיינקייט און וויפיל טרויער איז פאראן,
אין לופט אזוי אין איינזאמקייט צו ציען,
און ווי די שטראלנדיקע פיש אין גרונט פון ים,
פון זיך אליין, דאס ליכט אין חושך גליען . . .

א, וויפיל שיינקייט און וויפיל טרויער נאך באשערט
איז אונזער דור — דעם ליכטער-גאנג צו פירן ;
דעם „האָריג-מאַנטל“, קיניגלעך פארנומען, טראָגן
און סאַמעט-ליב ארום דעם לייב אים שפירן.

ווייטע שיין

דאָרט אַריבער יענע פאַרכליבענע ווייטן,
אלטע היימען, — ליכטיקע אַרומען,
האַט נעפל פינצטערער
שוין אַלץ אזוי פאַרנומען . . .
נאָר אַפט : ווי ס'בליצט נאָך שטורעם אויף
אין טונקעלן אַרום — דער שוואַרצער האַריוואַנט,
און ס'שניידט אַ ליכט-פּאַס דורך — זיגזאַגיק,
באַלייכט אַ רגע דאָרט — דערמאַנט
דאָס חרוב אַרט, פון בלייאַיקן אַמאַל ;
גייט אויף פון ערגעץ פּלוצלונג און זיך ציט
פאַר דינע פענצמער — דיר נאָענט אַ קול,
(גייט דורך, דורך דיר ווי שמעקענדיקער צווייט)
כאַפּסט אויף — פון ווייטע טעג פאַרגאַנגענע,
אַ פאַרלוירן קלאַנג, —
אין קדושה פּלאַטערנדיק
אַ ציטערדיק געזאַנג :
ר ז י ד ש ב ת — — —
און ווי דיין שויב מיט לעצטן אַוונט-זון
זיך צינדט, גליט אויף אַ רגע — העלט,
לייכט אויף אין דיר, און אין אַרום
אַ וואונדערלעכע דורות-פעסטע וועלט :
דיין פּאַטערס ליכטיקע געשמאַלט,
מיט עדהם אידן אין שבתדיקער קרוין
פאַרנאַכטיקער, צעשמראַלט . . .
און וויגנדיקער געזאַנג פון קלויז
דורך גאַסן מנוחהדיקע, זיך שפּרייט,
און פּלאַטערט פאַר פענצמער אַפענע.

פארציט א יעדער הויז
אין ליכטיקן וואונדערלעכן שיין
פון אייביקייטן,
דורותדיקן זיין!
מיט שפילנדיקן לעבן, פארביקן,
איינגעשמעלטן, פרום,
מיט קלאנג פון אידיש לשון
פערלדיקן, דיר ארום . . .

איצט ציט פון דארט — דורך דיר
ווי ניט געשמילט געוויין : —
ווי האט דאס אלץ אזוי
געקענט פארגיין . . . פארגיין . . .

אין סוף פון טעג

דעם ליכטיקן אַנדענק פון מיין פאָטער

א.

קום, און ווידער גיי דורך יענע ווייטע, יונגע זינגענדיקע טעג,
אין טעג מיט פאלנדיקן בליי פון היינט, אויף דיין געמיט, —
וואו פריילינגדיק אַמאַל, מיט דער ליכטיקייט פון יונגן צוויט,
אויפגעאַנגען פאַר אַפּענע בית-מדרש פענצטער איז דיין ערשטער וועג.

די גאַלדיק-בלויע שויבן, מירן, וואָס האָבן רונדיקע געפירט
צום נאַענטן טייך, און צו ניט ווייטע סעדער — מיטן שטראַם אַרויף;
מיטן האַרציקן געזאַנג פון „האַתניא“ געפירט אַפּט האָבן ביז צום אין-סוף,
און פירות פון סעדער אייביקע, זיס דיין ליפּ האָט ווי געשפּירט . . .

נאָך-פּסח-טעג — די זוניקע, און ערשט אַזוי צעבליטע פונעם יאָר.
דאָס יונגע האַרץ ווי אַ בעכער מיט וויינען שווימיקע איבערפּילט,
פון יונגן פריילינג, וואָס ווי מיט פלייטן אַ פריידיקער שפּילט און שפּילט
אַריבער דיר, און ווייסט ניט — צי ס'איז אין חלום, צי אין וואָר.

ס'כישופן שעהן — ס'זינגען סטענדערס, גמרות, אין אַרום,
און ס'זינגען שוואַלבן, שפּערלינגען פון איבערן דאָך צו דיר אַריין. — — —
(וואו ביסטו איצט? — אַ, אינדולדיק פאַרוואָרפן שטעטל מיין!
וואו מענטש און גאָט געוואוינט דורך דורות האָבן שטיל און פרום.)

פאַרנאַכט . . . און ס'ציט אין לופּט אַ בענקשאַפּט, ניט דערקלערט,
אַזוי פאַרוואָס.

די זון שפּילט אַוונטיק אין פענצטער און אויפן קופּער פונעם כּיור. —
די הויכסט זיך אויף, פאַרבויגסט אַ „בלאַט“ און לאַזט זיך אויף שפּאַציר,
צום ברעג פון סטאַוו, וואו ס'לייכטן וואַסערן און טורעם-שפיצן פון אַ שלאַם.

עם שימערן קופאלן. א הויף א בלומיקער דערביי אין רו זיך שפרייט
און העלט.
ס'צימערט ליד . . . א וויסער שוואן שמיל שווימט-דורך גילדיקע
שטרעמען צוויי צענומען,
עס וויגט דער סטאוו דעם שוואן, דעם הויף, און בליענדיקע בלומען.
און דו פארוויגט, — דיר דאכט : דו שטייט ביים שוועל פון
א געהייליקט וועלט . . .

ב.

דער זומער גרינט און גאלדיקט ליכטיק דורך דער וועלט. —
דו גייסט אין וועג — און ס'זשומט א לויטערע די מארגן-שעה ;
נאר פון דעם גרינעם צווייג — דיין אויג דערזעט : א בלאט זיך וויגט
פארגעלט,
און זעסט דעם סוף דעם הארבסטליקן וואס פארבאהאלטן איז שוין דא.

און איינגעהאלטן ווערט דיין טראט, און שמיל די אויפגעבליטע פרייד,
דיין לעבן — ווי דורך נעפל אין רגעס פעדימדיק זיך שפינט —
און נאענט און קלאר אזוי דיר ווערט די קלוגע קהלת-פרייד,
וואס איז די פרייד ? — א בליץ וואס ביי זיין קומען באלד פארשווינדט . . .

און וואס פאר דיר אין וואונדער אויפגעלויכטן האט ניט לאנג צעשמראלט,
און ליכטיק ווי ס'האט געדאכט — דיין וועג א גאלדיקער זיך שפרייט.
דו זעסט : דעם שאטן-פאס וואס ציט, און וואלקנדיק באפאלט —
און ווי דיין טאג — דיין חלום, אויפן הימל-ראנד פארגייט.

און ניט דער אונט פרידלעכער קומט שמיל אויף אונזער ערד,
מיט ליכטיקע שמערן-נעצן, און זילבערט טרייסט, באשייד ;
ווי גארטלט דורך דער וועלט — דער בלומיקער שארף פון שווערד !
און ס'איז קיין רו פאר דיר ביים סוף פון טאג געגרייט . . .

אויף שטילער ערד, אַמאַל, ווי בלענדנדיק געזען האָסטו די וועלט אויפגיין,
מיט זניקע נביא־רייד אויף וואונדערלעכע טעג, — וואו איז
די וועלט אַצינד?
דער חלום אויפגעשמראַלט — באַלד גענומען האָט אזוי פאַרגיין,
און ס'האַט גענאַרט אי דײַך, און ס'האַט גענאַרט דיין קינד.

ג.

ווי נאַכגעבליבן פינקלדיקער וויין אויף אַ יום־טובדיקן מיט, אין אַוונט־זון,
פאַרבליבן פון ווייטע גאַלדיקע טעג דיר איז — דער צימערדקער שײן :
פון דיין פאַטערס וועלט דער ליכטיקער — פון אַמאַל דאָס זײַן,
און שפּרייט אזוי הבדלהדיק דיר, אַ האַרביקן בשמימדיקן דופט אַרום . . .

דער שבת־קודש פון דיין לעבן — אַ פאַריאַנטער איז אזוי אַוועק,
און רוישיק פאַר דיין מיר צעלייגט, איצט ציט — די אייביק־גרויע וואָך ;
פון דייע ווינקלען שטילע, די געהייליקטע — וואָס איז געבליבן נאָך ?
און אין דיין אויג שוין לויערט פאַר דיין קינד די מאַרגנדיקע שרעק.

ס'זילכערן טונקעלע די מנורות, די געאַרבטע, פאַר דיר געהימ,
און ס'שאַטענען די טורעם־שפיצן, פון דורות דורך הויכן אויפגעשמעלט. —
אַ, זע ! ווי ס'פאַרגייט אזוי אַרום דער יום־טוב, שבת פון דער וועלט,
און אומעטיק אין ווייט פאַרקלינגען און פאַרציען די שמראַלנדיקע טריט.

ווי נאַקעטער וואַלד אין האַרבסט — די בלעטער גאַלדיקע צעפאַלן — קיל,
דיין לעבן וואַכיקער — אין סוף פון דייע טעג, איצט נעפלט גרױ,
און וואו אַמאַל דיין וויג, דיין היים געליכטיקט האָט אזוי,
פון ביימער־צווייגן, די „שבת־יום־טובדיקע אידן“ — הענגען שטיל . . .

און ס'ציט אין דיר — גייט אויף אַזאָ קוואַליקייט אין טונקעלן אַלײן,
ווי זמירותדיק געזאַנג, שטיל, פאַרנאַכט אין שבתדיקער שעה —

און וויינט אויף דעם וואָס איז געווען, — געווען און איז נישטאָ,
און בעטסט: אז אויסגעמישט מיט זיי זאל ווען נאָך ווערן דיין געביין.

מיט די געהייליקטע און ליכטיקע דורך די דורות — אין בליענדיקער נויט,
וואָס זיינען גלויביקע דורך צער געגאָנגען, ווי פון גימדאָאיקן
פלאַם פאַרצערט.

און האָבן ווייטע זינגענדיקע וועלטן אייביקע, ווי געהערט —
און אינעם טאָל פון טויט געזען: ווי שטראַלנדיקער פליגל איבער זיי
זיך שפּרייט . . .

ד.

ווי ס'האַט אַמאָל אין שבתדיקער שעה, געפירט מיך מנוחהדיק דיין
פאַטערלעכע האַנט,
אין שטילן גאַלדיקן פאַרנאַכט, ווען ס'האַט די זון גענומען שוין פאַרגיין —
פיר ווידער מיך — אויף יענעם וועג, וואו ס'ציט זיך פון מיין לעבן
שוין דער אַוונט-ראַנד, —
כאַטש אַפּגעמעקט איז דער „פת נקבר“, שוין אויך אויף דיין מצבה-שטיין . . .

נאָר לויטערער, מיט דעם גאַנג פון צייט טראַגט פאַר מיר אַקעגן זיך
דיין געשמאַלט,

און אומגעריכט, זינגט דורך אין לופט פאַר מיין געהער, דיין
תפילהדיקער קול,
(ווי וואונדערלעך פאַר דיר די אייביקייט — האַט אַזוי אמתדיק געשמאַלט).
און כ'גיי מיט דיר, די שטילע, אויסדערוויילטע וועגן ווידער פון אַמאָל.

דאַרט שפילן הימלען ליכטיקע, און וויקלען זיך אומענדלעכע, פאַרטרויט,
און גוט איעדער שפאַן פון ערד זיך ציט באַרום, און פרידלעך פאַר די טריט;
דאַרט האָבן דורות אין שאַטן פון שטאַמען אוראַלטע, ריזיקע, געגרויט,
און פייערן שטילע, געהייליקטע, דורך חושך-נעכט געהיט . . .

און דורכגעגאנגען אזא פארלענדונג איז דורך די רייען פון מיין דור,
און אויסגעשפרייט א תהו, בראשיתדיק, האָט ווידער אין אַרום די וועלט —
איצט ציט, פארגייט, אָן אויסגעליידיקטער אַזוי, אַיעדער טאָג פון יאָר,
ווי אויסגעליידיקט פונעם דרעשערס האַנט, עס פאַלט דער זאַנג
פון גאַרב, אין פעלד.

און ס'האָט געזוניקט אונזער לעבן. ווי אַ שייערפול, שפעדיק,
אַ גאַלדיקער געגליט,
געבענטשמע מי דורך דורות ליכטיקע, הייליק שווער געמערט. —
דער פונק פון בייז געפאַלן — ווי אַ בליץ איז אין דער מיט,
און אַנגעצונדן אונזער שייער — אין פלאַם און רויך פאַרצערט . . .

און אימהדיק, פון אונזער זיין — הויבט ווידער זיך אַקעגן אַ זכר-וואַנט;
און זיינען אין דער וועלט פאַרבליבן אין אכלות, פאַרלוירן, — ווי אַליין.

פיר ווידער מיך, — אויף יענעם וועג, וואו ס'טונקלט איצט אַזוי מיין
אַוונט-ראַנד, —
כאַטש אַפגעמעקט איז דער „פה נקבר“ שוין אויך אויף דיין מצבה-שטיין.

ה.

דער חלום פון אַלטע טעג דורך יאָרן אין די אויגן אומגעטראַגן.
און ערגעץ וואו אין ווייט די וועלט — אַ ליכטיקע איז געלעגן;
ווי קלאַר אַזוי געשפרייט זיך האַבן לויטערע די וועגן —
אַ טעג פאַרגאַנגענע, וואָס גייען אַבלדיק דיר נאָך אין קלאַנג . . .

דורך פייערן — און איבער ימים זיבן, דעם לעצטן פון דיין שטאַם פאַרטריבן.
און פון דיין אַלטער היים — דעם אַש, די ווינטן איצט צעהויבן,
דאָך פלאַטערט, טראַגט זיך דיין געדאַנק אַרום די גרויע שטויבן,
ווי ס'פלאַטערט נאָך אַ שטורעם — אַ פויגל פאַר זיין חרובן נעסט, פאַרבליבן.

ס'קלינגען שטימען דיר, — ניגונים נאענטע, תפילהדיק זיך ציען ;
 ס'זוניקן געשמאלטן אויף, און ליכטיקן כישופדיק — ווידער אין די מירן,
 א גאלדן תורה-קול פון פענצטער — נעמט דארט ארום דיך פירן, פירן,
 און זעסט דיין שטאם דעם וואונדערלעכן ווידער ווי אמאל אין בליען . . .

און זעסט פאר דיר — די טעג געבענטשטע, פון דיין יוגנט, ווי זיי קומען ;
 ס'ציט וואָך — און אין דער מיט נעמט יום-טוב פריידיקער זיך שפינען,
 (ווי זינגט און זינגט דאס צימרינג-שמויסן אזוי זיס נאָך אין דיין זינגען.)
 און ס'גייען מיט דעם אַוונט אויף, די יום-טוב-ליכט — ווי פעלדער רויט
 מיט בלומען.

ס'לייכטן מנורות . . . ס'בליצן שפיגללאַמפן דורך שולן, קלויזן —
 דורכגעהאַנגען.

ס'וויגן עדות זיך אין תפילות, — ווי אין וועלטן ערגעץ שטייגנדיקע,
 פאַרלאָרן ;
 אַט שאַרט דיין פאַטערס האַנט אַפיר — דעם זיידענעם פרוכת פונעם אַרון,
 און ס'זילבערן איבער דיר באַרוישט, די כתר-תורה ציטערדיקע קלאַנגען . . .

אַ, ליכטיקער מיראַזש — ניט פלי ! און וויג, פאַרוויג דעם זילבערדיקן
 קאַפּ אין גלויבן :

ניט אַלין, ניט אַלין פון יענע טעג, דאָס פייער האַט פאַרלענדט.
 און ווי דער פעניקס-פויגל אין וואונדער, פלאַטערט-אויף פון פלאַמען —
 ניט פאַרברענט,
 דיין חרוב וועלט, אויך פון איר אַש וועט זיך נאָך שטראַלנדיק דערהויבן.

ו.

אַ וועג — דורך באַרגיק לאַנד, אַ וועג אַ האַרבסטיקער, אין בלעטער,
 פאַרנאַכטיק זון, דער האַריוואַנט — אַ פלאַמענדיקער שייטער. —
 אַט דאָ אין גאַנג, די וועלט גייט מיט אין רו פון אַלמע געטער,
 אויף אַט דעם וועג, מיין שווער געמיט, לייטער זיך און לייטער . . .

דערקען, און ווי אַמאַל — פאַרנעם דעם וואונדער אין אַרום פאַרשפונען מיט יעדן ריר פון טראַט, דורך רויטע פעדימדיקע גראַזן; דאָ האָט געכליט, גערייפֿט, געברוינט אין שפילענדיקע זונען דורך שטילע זומערדיקע טעג, און איצט — אין פריד און גאַלד געלאָזן.

דאָס איז די וועלט, און פון דער ערד דאָס אייביקע געזאַנג פון לעבן! — די בייז פון מענטש? — אַט זע ווי ס'קומט פון ווייט דיר עמיץ אַן אַקעגן, אין זיינע אויגן — דאָס ליכט פון פעלד — פון הימלען זוניקע געגעבן, ווי האַרציק זיין באַגריסונג פאַר דעם פרעמדן אויף די וועגן . . .

דאָ זינגען נאָך אין רחבות שטיל, די גאַלדיק-לויפנדיקע מיילן, ס'קלינגט אורוואַלד, און דאָס געשריי פון אויערהאַן דורך די ווייטן, — ס'גייען נייע טעג — נאָר ווי דורך דורות טורעמדיקע זיילן, צעשמראַלטע שטייען נאָך אין רו — פון אורבאַשאַף די צייטן.

דאָס איז די וועלט, וואו ס'האַט אַ זון זיין פאַטערס שטיל געצעלט פאַרלאָזט, פאַרלוירן

די וועלט פון סעדער ווייניקע, און פעלדער, — שפעדיק פאַרנומען. — נאָר וואַנדערנדיק, — ווי אַ שמראַל אַ ליכטיקער, טיף אין זיין זכרון אים האָט געפירט, און פאַר זיין פאַטער שוועל אַ מידער אַנגעקומען.

ער זעט: דאָס לעצטע ליכט פון גאַלד אין טעג פון האַרבסט פאַרגייען, ס'ציען פייגל-שורות ווייט, און פליען צום האַריזאָנט פון דרום. דער אָונט טונקלט . . . און וואו איצט קאַלט די שפעטע ווינטן ווייען, אים גריסט זיין פאַטערס אַלט געצעלט, און זיין אויסגעשפרייטער אַרעם.

ז.

ערשמע לידער — געזאַנג פון „נייער צייט“, וואָס איז צו דיר דערגאַנגען, ערשמע וויינען פרעמדע, וואָס ס'האַט ציטערדיק דיין יונגע ליפּ באַרירט. — ווי האָט דער כישוף דיך אַזוי קינדיש אין זיין גאַלדן רינג געפאַנגען, און דורך די יאָרן — אויף די וועגן, לאַנג, אַ גלויביקן געפירט . . .

נייע צייט — נייע טעג, אַנזאָג לכטיקער, אין אַרום געפאלן :
 „וועלט-באַפרייאונג“ — טריט געאַנטע שוין, פון דער ווייט זיך הערן —
 און ס'קלינגט דורך יונגן וואָלד דער עכאַ — ווי פון האַרן-שאַלן,
 און איבער טייכן נאַכטיקע, צעשווימנדיקע כאַרן — „מיר שווערן“.

און ס'נידערן הימלען לויטערע, אַריבער שמראַלנדיקע אויגן.
 פרייד פון אויפקום. טעג געבענטשטע, סוד פון גליק אין פיינען —
 און זעסט : אַריבער מכול בלוטיקן — פאַרביק-הענגענדיקן רעגנבוין,
 און ווי דורך חושך — ליכטער וואונדערלעכע, אין די ווייטן שיינען . . .

ס'כוואַליען פאַנען. — פלאַטערן דורך מחנות דורכגענומען,
 ס'ציען רייען — גיסן זיך ווי פּרילינג-שמראַמען, אַריבער אלע ברעגן —
 און ס'דאַכט : דיין חלום פון דער וועלט, דער ברידערלעכער, איז געקומען.
 און גייסט דעם „גאולה-וועג“ דעם נייעם, אַ פריידיקער, אַקעגן.

אַ, טעג פון יונגט ! ס'לויכט די וועלט אַרום מיט שמראַלנדיקן גלויבן.
 דו גייסט — און ס'זינגט אַ קוואַליקער אין דיר — אַן אַלמער „חדר-ניגון :
 און קומען וועלן יענע טעג — און גאַטס באַשאַף דערהויבן
 וועט פרידן לויטערער . . . און פאַלק אויף פאַלק וועט מער ניט קריגן.

דער ניגון — אין גאַזקאַמערן, פאַרשמומט, געבליבן זיינען יענע קלאַנגען.
 „דיין ברודער“ — איעדן שוועל מיט וואַרעם בלוט דינס האַט באַצירט —

ווי האַט דער כישוף — „נייע צייט“ אַמאַל דיך אין זיין גאַלדן רינג
 געפאַנגען,

און דורך די יאַרן אויף די וועגן, לאַנג אזוי אַ גלויביקן געפירט . . .

ח.

געבענמשמע שעה. געבענמשמער ברעג, אין סוף פון טעג דערפירט,
דער דערנער-וועג שוין הינטער דיר אין לעצטע שקיעה-שמראלן. —
און נאָענט דאָס צוגעזאָגטע לאַנד, און רו דיין יעדער גליד דערשפירט,
דאָס לאַנגע בלענדעניש פון אויג נעמט לאַנגזאָם פאלן, פאלן . . .

ווער האָט געפירט דיין טאָג, און ווער פון נאָכט די שעה? —
די איילנדיקע טריט, אזוי געיאָגט דורך גאָס פאַרלוירן?
אַ פּרעמדע ערד, אַ פּרעמדער הימל, געשפּילט האָט דורך די ווייטע בלאַען.
אַ, אומרו! ירושה פון אַ וועלט — מיט שווערד אין האַנט געבוירן.

און נאָכגעגאַנגען איז דיין האַרץ דעם בלענד פון ווייטע שיינען,
און ס'האַבן דיין געמיט גערעגט די פאַלשע געטער-הויכן.
ניט פון דיין טיש באַרוישט דיך האַבן די שווימענדיקע וויינען, —
און ניט באַנומען פון די ווענט אַרום, אין פייערשריפט דעם צייכן . . .

איצט נעמט ניילאָנד, אין וועג פון שאַטנדיקן טיף זיך שוילן,
און אויפגעגאַנגען שקיעה-ליכט נעמט אַוונטדיק דערגליען. —
און וואָס געווען פאַרשמעלט, און וואָס געווען פאַרהוילן
נעמט קלאַרער, לויטערער, פון אייביקייט אין אייביקייט זיך ציען.

און ווי דיין טראַט וואַלט איצט פון בערג די הויכקייטן באַשטיגן,
און שטייט אזוי פאַרגאַפט — מיט בוים און פעלן, אין אַוונט שטילן;
דיין אויג, וואָס זעט אַרום דעם טאַל אין נאָכטיקייט שוין ליגן,
זעט אויך אַ וואונדערלעכע זון, אַריבער וועלט נאָך ווייטער שפּילן.

אין גאנג פון דורות

אַזוי זיינען מיר געגאנגען,
דעם וועג פון דער גאלגאמע.
געבייטשטע דורך די דורות
מיט בלוטנדיקע טריט.
און אין דער ווייט געזען :
דעם וויינשמאק בליען
און דעם ווייסן מאנדל-צווייט,
פון מדבר-זאמדן,
און א האנט א ברידערלעכע
אקעגן אין חרטה . . .

און פון די קופער-רויטע הימלען,
אריבער אונזער שמעג, געפאלן
איז קילער דינער טוי,
און קוואלנדיקער רעגן.
און גיך פארוואשן יעדן שפור
דעם בלוטיקן פון די וועגן.
און ווי נאך מבול — א ליכטיקער —
דער רעגנבויען-צייכן
אויף האַריזאָנטן — פארביק
האַט גענומען זיך צעשטראַלן.

און ס'האַט געדענקט דאָס בלוט
און אויפגעבליט דורך ווייטן —
אין אויפגעגאנגענע חלומות :
ווי דעם נביאס רייד —
פון טעג — אין וואונדערלעכן קומען.

ווען ס'זעט קוואליק-ריין
די ערד — א געלייטערטע
פון ברעג צו ברעג זיין דורכגענומען.
און ווי דורך דעם רוים,
פארמעקט דאס שלעכטס פאר אלע צייטן ...

און זע די ערד! — דאס ביז אזוי,
אריבער אלע ברעגן.
און ווי א בעכער איבערפילט
א בלוטיקן, אויפגעהויבן —
ווידער צו דיין ליפ
דיר ווערט געבראכט אקעגן.
דער וועג פון דער גאלגאטע — ציט און ציט,
און מיר אויף אים — געבויגן.
— און פון א יעדן אקער-אייזן
ווערט שווערד און שפיז געשמידט.

מיר וועלן נאך צוזאמען גיין . . .

מיר וועלן נאך צוזאמען גיין
 די שטילע גאסן,
 ביי דער ענד פון שטאָט.
 די אָפגעלייגטע וועגן
 אין פאַרנאַכטן וואונדערלעכע
 ווי אַמאַל . . .
 כאַטש קלאַר איז מיר
 און איך וויים —
 אַז אומגעשטערט
 וועט בלייבן שוין דיין רו ;
 דאָך לאַנג
 אין מיין גאַנג
 דעם אַוונטדיקן, נאַענט
 וועט קלינגען מיר
 ביי מיין זייט דיין קול . . .
 דיין קול, די שטילע רייד . . .
 דעם זוכנדיקן אייביקן באַשייד
 פון וועלט,
 פון גידעריקן גראַז
 און בליענדיקן בוים.
 די אויגן דיינע,
 שטראַליקע און פייכט,
 פון אויפגעדעקטער שיינקייט
 אין אַרום,
 וואָס לייגט זיך מיט דיין וואַרט
 ווי בייט נאָך בייט
 אויפגעאַקערט פריש אין רוים . . .

און ס'איז דיין ציטערדיקער טאָן,
פארבליבן אויף די וועגן
פאר מיין געהער
ווי אַ געזאַנג . . .
ווי ניט פון אונזער צייט —
פון אַ האַרפּסיקאָרד — געשפּילט.
און כ'זע:
אַ ווייטע לאַנד,
אַ פּרעמדע פּאָן,
און אַוונט
פאר ברענענדיקן ווייסן ליכט,
חלב טריפענדיק,
און שמיל,
רונד אַרום האַרכנדיק
געבויגן — קעפּ . . .
און פון דערמיט —
איך הער — דיין קול
און זע — דיין אומעטיק געזיכט.

און איך וועל הערן דיר,
הערן שמיל אַליין, —
דאָ אויף מיין וועג
אין אַוונטדיקן גאַנג:
אין רויש פון צווייגן
בלעטערדיקע, אינעם ווינט,
אין קלאַנג
פון פּייגל איינזאַמע,
ביים טאַג פאַרגאַנג . . .
דו! — וואָס ווי פון הויכן —

האָסט אין אַרום
 אַ וועלט אַ לויטערער געזען,
 אין זוניקן באַגינען,
 פאַר אונזער דור,
 קלאַרער, ליכטיקער
 ווי אומבאַרירט געפאַלן שניי,
 און ווי גענאַרט
 זיי האָבן דיך אַזוי . . .

מיר וועלן נאָך צוזאַמען גיין,
 די שטילע גאַסן,
 ביי דער ענד פון שטאַט.
 אין גאַלדיקע פאַרנאַכטן,
 אין רייד אין שטילע
 ווי אַמאַל . . .
 כאַטש קלאַר איז מיר
 און איך וויים —
 אַז גרין שוין שפּראַצט דאָס גראַז
 אַריבער דעם פעלד — דיין רן.
 דאָך לאַנג,
 אין מיין גאַנג
 דעם אַוונטדיקן, נאַענט
 וועט קלינגען מיר
 ביי מיין זייט דיין קול . . .

אין דיין לאַנד . . .

(א בריוו)

אין דיין לאַנד,
וואו ניט דערגרייכט האָט נאָך די האַנט פון דעם וואַנדאַל
און ס'גייט אַ רואיקער דיין געדאַנק
ביים מאַג-פאַרגאַנג,
דעם וועג פון לעצטן זון-שטראַל
אויף שויבן, דאָך און ערד, —
און רואיק — דיין בליק פאַרקלערט,
קוקט נאָך דעם שאַטנדיקן אַנקום
און ווי נאַכט דאַרט טונקלט שטיל . . .
צי האַסטו ווען געזען : אַ בליענדיקן בוים אין רוים,
אין פלאַמען איינגעהילט ?
אַ תבואה-פעלד אין שוואַרץ;
קרייזלענדיק אין בלויער ווייט —
פון מענטשנס האַנט אין רויך פאַרצערט ?

דורך טעג, מיט ביקס געלאַדענער, אין פעלד
ביים אַקערס זייט, — טריט אין טריט,
אַ רואיקער, דיין חבר גייט
דעם וועג פון אַקער-שניט.
נאָר נאַכט — פון גליל'ס הימלען — די לויטערסטע,
ניט מינערן וויל דעם שרעק,
וואָס טיף, געהיים פאַרנעמט :
פאַר פעלד און בוים, דורך שעהן אימהדיקע,
ווי קינד און לאַם
געלאָזן ערגעץ ווייט אַהינטער ווענט.

און אין דער נאכט :
 דארט לזיערט ניט פון וויסטן הייל — דער לייב אליין,
 און ניט דער וואָלף — אין געוואַיקען פאָרגיין,
 וואָס אין זיין הונגער-שעה —
 גארט נאָך פלייש און גארט נאָך בלוט,
 און זעטיקט זיך, — און בלייבט דאָן שמיל — און רוט.
 דארט גנבעט זיך אין שאַטנדיקן וועג
 מיט שמילע טריט, דער מענטש און זעט,
 מיט אויגן ..... סם און שפיז,
 זיין שכנס מי, זיין פרוכט און ברויט
 אין פאָקלען פלאַמיקע — אין פייער זאָל פאָרגיין.
 און רויט — — —
 דעם הימלס האַריזאָנט זאָל ליכטיקן,
 און שפילן לאַנג
 אַ בלוטיקער, דורך נאַכטיקער שעה.
 און אַנזאָגן דער וועלט אַרום אַזוי
 אין גלאַקז-קלאַנג : — — —
 אַן ערגערער פון קין-מענטש
 איז אויפגעשטאַנען — און איז דאָ ! . . .

דאָס זיינען די טעג . . .

דאָס זיינען די טעג פון צוואַנציקסטן יאָרהונדערט —
די טעג פון דורות אויסגעחלומטע — און גענארטע . . .
טעג פון לופטשיפן און ראַדיאָ —
(פון שיפן, שווימענדיקע אַריבער שפילעוודיקע וואַלקנס
און דורך די גרונטן פון די ימים), —
טעג פון אומענדלעכן שטייגן — — —
און אין דערמיט —
פון מענטש דער חיהשער געבריל,
דאָס קול און רוף פון אור-וואַלד טיפן,
פון ווילדן, ניט-געצוימטן בלוט,
וואָס שלאָגט ווי קוואַל אַזוי — און רינט
דורך אַדערן געהיימע, שטיל, —
און פלוצלונג, אויף זיין וועג,
אין אויפגעריסן פלאַם אַרום זיך צינדט . . .

אַ, עלטער, עלטער-זיידע, מענטש!
איך האָב פאַרנומען איצט
און דערהערט דיין פאַרשמילט געבריל :
פון די אור-זויטע, ווילדע טיפענישן,
די וואַלדיקע, טונקעלע, פאַרצווייגטע —
אַריבער הענט — פאַראויסגעשטרעקטע —
וואַלד-געדיכטע פאַנען אין אַרום.
און טראַגט זיך דורך דער וועלט אַזוי
אין אימהדיקן אויפגיין
איבער גאַסן יובלענדיקע, אינעם נייעם רוים.

און אויף זיין פידל, — אַריבער פלאַמען,

שפילט ווידער נערץ איצט און שפילט . . .
און ס'גייען שמעט און פעלדער אויף
אין פארצערנדיקן — רויך-און-פלאם —
דער זאנג, דער גאלדענער, און בוים,
און רינד ווי שאף, און קינד ווי לאם . . .

א, בלוטיקער געהיימער קוואל פון אור-מענטש!
אויפגעשלאגן אין די טעג פון אונזער צייט! . . .

טעג אין קריג

I

דאָרט אַריבער די פעלדער וואו עס דונערט דער קאַנאַן :
דער פּרילינג שפּרייט ווי דאָ אין בעז — זיין בלויע פּאַן.

און סעדער באַרגיקע, אין ליכטיק-ווייסן צוויט
בויגן זיך, וואו שוואַרץ דער שונא ציט און ציט . . .

זאַנגיק-אויפגעאַנגענע טעג, גרייט פאַר שפּע, גליק,
נאַר פון זיין נעסט אין שרעק דער פּויגל יאַגט צוריק.

און איבער וועג און שמעג, — מענטש און פּאַק, און רינד,
ווי דורך צעבראַכן דאַמב, אַ טייך, צעיאַגט, — פאַררינט.

און וואו אין לופט דער שוואַלכ האַט פּרייד אַראַפּגעשפּרייט,
פון דער הויך אַרום, — זייען מאַטאַר-פּליגל — טויט . . .

און וואו פאַר טיר און שוועל — האַט ליד צו דיר דערגרייכט, —
איבער היים און לייב — זייל פון פּלאַם און רויך . . .

אַ, בשורות פון דער ווייט ! — דורך טעג אין גאַלד אַזוי,
און ווי דורך רויך און פּלאַם, — איך גיי און גיי.

II

זיי זיינען אין גרויען מאַרגן-ליכט אַוועק
מיט ביקס און בלאַנקן שווערד.
און בלוטיק האָט אין גרויען ליכט
געפאַרבן זיך די ערד.

זיי זיינען מיט שמילן געזאַנג אַוועק.
שמיל האָבן אויגן געטרערט —
זיי זיינען אין גרויען ווייט אַוועק
און האָבן צוריק ניט געקערט . . .

III

און אַז די צייט פון שניט וועט קומען.
אַ, ווער וועט די תבואה פאַרנעמען ?
— די האַרבסטיקע ווינטן, די אייז-קאַלמע ווינטן,
זיי וועלן די תבואה פאַרנעמען.

און אַז פון בוים וועלן צייטיק ווערן
די פרוכטן, אַ, ווער וועט זיי קלייבן ?
— די גאַלדיקע פרוכטן, די צייטיקע פרוכטן,
זיי וועלן דאָרט פוילן פאַרבלייבן . . .

און אַז מ'וועלן שפעטער דורות דיר פרעגן,
וואָס וועסטו זיי, קינד, דען זאַגן ?
— אַ העלישער האַגל, אַ בראַנדיקער האַגל,
דעם מענטש און די וועלט האָט דערשלאָגן.

בשורות

די צייט גיסט סם דורך אלע מיינע גלידער,
די צייט — מיט איוב-בשורות פון דער גאנצער וועלט.
און ווי נאָר מאַג, ווי ראָבן קומען זיי פארשמעלט
און זעצן זיך פאַר שוועלן אונזערע אַנידער ...

אין בלויזען פענצטער-גלאַז דער מאַרגן שמיל באַגינט, —
אין ווייטן הימל-פאַם דער ערשמער שמערן-רינג פאַרבלייבט.
און איבער ראַדיאָ, שוין האָט צו אונז דערגרייכט
דער אַנזאָג פון נייעם פּלאַם — וואו ערגיץ זיך צעצינדט.

און מאַרגן-זון אַרום, אין שטראַלנדיקן רוים,
ווי פייער פאַרנעמט דיין אייגן טיר און שוועל,
ווי איבער ים — דיין ברודערס שטוב און גאַרטן, העל
דורך אַט דער שעה, אין בלוט און פּלאַם פאַרגייט ...

דער מאַג גיסט גאַלד דורך גאַס פאַר יעדן טריט,
אין לופט די לויטערקייט פון טרויבן — זון און וויין.
און איבער דיר די בשורות נייע, — פּרישער פיין,
ווי דערנער-קרוינען הענגען, רוים צעבליט.

וועגן אין דער לופט

נעכט פון אומרו, אין א פענצטער

פלעמלט שפעטער, שמילער שיין.

ווי א וואלקן-פאס א גרויער

ציט אין זינען: „זיין? ניט זיין“?

איבער וועלט אזוי פארלוירן,

האט זיך אור-מענטש אומגעקערט.

אנגעצויגן אין דער טונקל —

מיין אנמענע הערט און הערט:

אין דער נאכט אריבער דעכער

האגלט דער גראנאט צעגליט.

און דער טויט פון מאטאר-פליגל

צינדט ראקעטן — און פארפליט . . .

אויפגעשריי — פארלוירן, קולות,

קינדיש-ציטערדיק געוויין —

און א זינגען פון גיטארעס,

און קלאווישן, אין פארגיין.

וועגן אין דער לופט זיך קרייצן,

וועגן — אימהדיק און טיף;

ווי עס שרייט געהיים דורך נעבל

אין געפאר — פון ים א שוף . . .

רויש פון מאטארס . . . טויזנט טויטן

ווידער האט דער מענטש פארזויט — —

און אין בלוי מיט נאכטיגאלן

זילבערט ווייט די נאכט געשפרייט.

איך האָב היינט געזען . . .

(פון אַ בריוו)

איך האָב היינט געזען :
ווי צארטער גרין באַדעקט האָט פּרילינגדיק
אַ בית-עולם פעלד,
און געלע בלימעלעך אין אַ רינג
אַרומגענומען האָבן — אַ מצבה-שטיין.
ווי קינדער אין אַ שפּיל ;
פאַר וועמען פרעמד אַזוי
איז צער פון וועלט,
ווען גאַלדיק שפּילט די זון אַרום
און שפּיגלט אין אַלע פענצטער אַזוי שייַן . . .

ס'איז מאַי . . .
און שייַן גייט אויף פון פעלד
דאָס יונג-צעשפּריימע גראַז,
עס בליט דער ווייסער דאָג-וואַוד,
און דער פּורפּול-ריחותדיקער בעז.
ווי יאָר נאָך יאָר —
אין צייט פון פּרידן,
ווי אין צייט פון קריג.
דער טאַג אין ליכטיקייט פאַרגייט —
און ס'לייכט אויף
אַ יעדער שמערן, אויף זיין וועג.

נאָר די, פאַר וועמעס מיר
דער קריג האָט אויסגעשפּרייט
זיין בלוטיקע קלייד, —

אריבער זייער איינזאם שוועל —
ניט קומען וועט די פּרילינגדיקע פּרייד,
און מריפן וועט דער טרויער זיי
ווי רעגן האַרבסט־טיקער,
טראַפּ נאָך טראַפּ,
און לוייערן פון די ווינקלען טיפּע —
אריבער אַלע שאַטנדיקע ווענט אַראָפּ . . .

און דורך די לאַנגזאַם־גייענדיקע טעג,
און נעכט — אין טונקעלן אַליין —
וואַנדערן, דורך לענדער ווייטע,
אינדזלען טראַפּישע, —
וועט זייער געדאַנק צעהעלט.
און שפּירן:
ווי וואַרעם, די האַנט אין לופּט, —
דאַרט עמיצן באַרירט . . .
נאָר דורך דעם גוף —
ווי דורך חורבה־ווענט,
ציען שאַרף אַזוי — וועט אייביק שוין
די אייזיקע ווינטער־קעלט.

פון די בערג

זיין וועלט — א לייזונג ווייס געצעלט,
אין טאל אין איינזאמען, צווישן ביימער צוויי.
און איבער זיי
א הימל ווי ים — אין בלוי,
וואו וואַלקנס ווי מעוועס ליכטיקע
מיט פליגל רוזיקע צעשפרייט —
אריבער זעגלען, ווייס און גרוי,
ציען אויף און אָפּ
דורך שמילע שווימענדיקע טעג,
פון לאַנד צו לאַנד,
נאָך טורעמדיקע האַפּנס
און אינדזלען שמראַלענדיקע אין די ווייטן,
גאַלדיקע, אַזוי
באַקאַנט און אומבאַקאַנט . . .

זיין וועג, — פון וואַלד דער איינזאמער ברעג,
פון גאַר דער וועלט — דער ווינקל-אַרט,
זיין לעצטער האַפּן
און זיין לעצטער פאַרט . . .

און אין דער בלויער אַוונטדיקער שעה.
ווען ס'זינגט די געגנט אויף
אין ציטערדיקן אומעטיקן געזאַנג,
פון פויגל און פון גריל,
און טונקעלע נאַכט ווי טונקל וואַסער שמיל
פון נאַענטע כוואַליעדיקע בערג —
פאַרפלייצט אַרום, און רינט ;

פאר אויפגעלייגטן פייער
און בלויען דינעם רויך — אין גאנג,
ציט אויפגעשפוזלט זיין געדאנק
און שפינט אַזוי און שפינט :

אַן אַנדער צייט, און אַרט, און וועלט. —
ער זעט זיין לעבן — ווי דורך רוימען,
שטראַלענדיק, צעהעלט,
און דורך די יאָרן,
אַריבער לענדער בלוטיקע פאַרלוירן,
ווי אויף טאַבונען ווילדע גאַלאַפּירט.
און מיד אַזוי אין לעצטע טעג
זיין גוף — זיין שטורעם-שיף דערפּירט
צום לעצטן האַפּן און לעצטן פאַרט.
און פאַרבליבן,
ווי אויסגעשפיגן פון די שוימען —
אַ שפּענדל אינעם וועג.
פאַרוואַרפּן ערגעץ פון די ימים
אויף איינזאַם לאַנד און ברעג . . .

אינדזלען

וואו זיינען די שמילע ימען פון אונזערע טעג ?

די גאלדיקע פאלמען-אינדזלען
דורך די ליכטיקע וואסער-וועגן,
וואו ס'האבן וואנדערער מידע
פון דער וועלט דער בייזער —
פאר די ברעגן
שמיל פארזאנקערט שיפן,
און מיט די פייגל פארביקע,
פלאפלענדיקע פאפוגייען —
אין די גרינע שאטנדיקע טיפן ;
פאר די יארן איינוואמע
אפגעשיידטע,
רואיק אויפגעפלאכטן
זייער כלעמער-היים, געצעלט . . .

א, ווי פארגאנגען זיינען
יענע לעצטע ווינקלען !
אין דער קריג פארצערטער וועלט . . .

דורך מידע טעג,
און נעכט אויף דעם געלעגער
וואך — אן רו,
ווי האב איך זיי געזען :
די אינדזלען גאלדיקע דורך די צייטן,
ווי שמערן ליכטיקע אויסגעזיימע
דורך די ווייטן
פון די בלויע וואסער-טיפן . . .

און מיט די טריט פון ראבינזאן קרווא :
געוואנדערט —

דורך יענע פאלמענדיקע וועגן,
די פרידלעכע, שטילע,
ווי אין אור-באשאף פארבליבן ;
פאר די רולאזע,
דורך די לענדער
און ימען אומגעטריבן.
און ווי ליכט-טורעמס — דורך חושך
אקעגן זיי געהעלט . . .

און ווי פארגאנגען זיינען זיי אצינד !
אין דער קריג פארצערטער וועלט.

אין בלויען שיין

אין שווערע טעג און געכט באלאדענע אזוי פון פיין,
די הימלען אייביקע דערציילן — וואונדער פון אונזער זיין.

וואונדער דורך די דורות — ווי שמערן-שניר אין גאנג;
וואס ציען דורך די רוימען אין אייביקן געזאנג . . .

און פאלט דיין בליק פארלוירן, דורך דער וועלט אזוי,
שטראלט פון טיפע הויכן ווארעם-באלזאמדיקער בלוי.

ווי אויף חרנס פעלדער, נאכטיק-שמיל זיך שפרייט
ליכטיק גנאד ארונטער, — און דיין וועג באגלייט . . .

און דיין האנט ארום — נאענט, יענע האנט דערשפירט,
וואס דורך וועלט אונז אייביק, ווי די שמערן פירט.

דורך די פאַרנעפלטע ווייטן . .

דורך די פאַרנעפלטע ווייטן,
לייכטן דינע טורעם-שפיצן מיר אַנטקעגן :
היימלאַנד — לאַנד ישראל —
וואַנדערלעכע דורך די צייטן,
אין אבלות-מעג — דערהויבן
פון די דורותדיקע שטויבן.
און ס'וואַנדערט מיין געדאַנק צו דינע ברעגן,
מיט די שיפן וואַגלענדיקע
דורך די ימים, —
און גייט אַריבער דינע זינגנדיקע וועגן,
מיט די טריט פון דעם מכשר —
דורך אויפגעגאַנגענע פלאַמען . . .
מיין גאַלדן בעכער — פרייד,
דיר שפילט אין לויטערקייט, געהויבן ;
אַ, ביזע וועלט!
נויגאַפּ דיין האַנט,
מיין בעכער-פרייד — ניט סמען.

אָ שׂיף

כ'האָב דעם נס פון אונזערע טעג די גרויליקע געזען,
דעם נס פון דורות פלוצלינג פלאטערן פאר די אויגן :
אין גאלדיקן פארנאכט — צו שמייגנדיקע ברעגן פון ניו-יאָרק
א שׂיף האָט לאַנגזאַם פון דער ווייט דורך וואַסערן זוניקע געצויגן.

און פון דער הויך פון שׂיף — אַ פּאַן אין ווייס און בלוי
געפלאַטערט האָט אין לופט ווי פריידיק צו די ברעגן,
וואָס האָבן דאָרט אַרום ווי אין אַלע טעג פון יאָר
געזשומט אַזוי פאַרטאַן דורך וואַכעדיקע וועגן . . .

נאָר דורך מיין בלוט געשפילט האָט פלייט און האַרף,
געשפילט. און ווי געוויגט אַרום דעם ברעג וואו כ'בין געשמאַנען —
און ס'האַט די אַוונט-זון פאַראוים איר גאַלד-מנורות ליכטיקע געהויבן
פאַר שׂיף-און-פאַן — ישראלס גרום — אַריבער לענדער, ימען.

אַרום — דער אויפגאַנג פון ניו-יאָרק אין רויש זיך האָט געטראָגן. —
און פאַר די אויגן מיר — דורך נעפלען דינע, שמיל, האַלכ-וואַך . . .
אַ ווינט געבלעטערט האָט ווי פאַרמעט און געפירט, געפירט
אויף שׂיפן, זעגלענדיק דורך האַפנס — פון תרשיש, צידון, פון תנ"ך . . .

געפלאַטערט האָט די שׂיף — געגריסט, זיך שניידנדיק אין שטראַם.
און מיט דעם מערבס לעצטן זון-פלעק אין דער ווייט פאַרשוואומען.
און כ'האָב אין שמערן-ליכט געבענטשט דאָרט שמיל דער שעה,
דעם טאַג, וואָס כ'האָב פאַר דורות איצט אַט דעם גרום פאַרנומען.

ווען געקומען זיינען זיי צוריק . . .

ווען געקומען זיינען זיי צוריק,
 די לייבן יונגע פון מיין שטאם —
 אין העלדן-קריג,
 פון עזה-פאם, און פון אקאבא,
 ארום דעם רויטן ים
 און זיינע ברעגן ;
 בין איך אין מיין געדאנק,
 פון ווייטן לאנד —
 ארויסגעקומען זיי אקעגן.
 און אין ארום
 פאר זייערע טריט,
 דארט בלומען ליכטיקע געשפרייט ;
 געבויגן זיך פאר זיי שמום,
 מיט שטילן טרער — און פרייד,
 געוואשן פון זייערע מידע פיס
 דעם מדבר-שטויב ;
 געבעטן פאר יעדנס וואונד
 נאך נישט פארהיילט,
 און אויפגעצימערט :
 פאר יעדן נאמען — אַנגערופן !
 און וואָס פאַרבליבן איז ניט געענטפערט.
 אין צוריקקום, צו דער מחנה —
 נישט געציילט . . .

נאָר לאַנג — דערנאָך אזוי,
 ווי פון כנור, און פון פלייט געפירט —
 באַגלייט האָב איך אַיעדן

אין סוף פון טעג

פאר זיין פעלד און מיר.
און דערגרויסט — געשפירט :
ווי אויך מיר — — —
אריבער די ימען ווייטע —
פון ארום דער וועלט — אין שנאה, קריג, —
אויפגעהויבן האבן זיי
אין זיג . . .

אשקלון

א, אשקלון! —
דורך דיינע נאכט-בלויע
און יובלענדיקע פלישתים-גאסן;
וואו ס'האט דער בלינדער שמשון,
הינטער לייכטנדיקע
פאראויסגעטראגענע שטורקאצן,
געפלאנמערט א באזיגמער
זיינע פיס אין קייטן.
א, אשקלון, דו זיגערין!
וואו איז דיין זיג אצינד? . . .

פארטראגן האט דער ווינט
דעם לעצטן שפור
פון דיינע חורכה-טעמפלען.
און איבער זייערע וועגן,
הויכט דור נאך דור
דער קאלך-שיכט
העכער זיך און העכער.
און ס'שלאפט אין שטויב
דיין אנטיקער וועלט —
צוזאמען מיט דיין גאט דגון.
א, זיגערין!
אזוי פארגאנגען
אין דיין ליכט . . .

מיין אידיש וואָרט . . .

איך וואָלט געוואָלט
זווי אַמאָל —
מיין אידיש וואָרט פאַרפּרעמדטן,
מיין ליד פאַראיינזאַמטן
פאַרשעמטן,
פאַרזיגלען געהיים :
אויף פעלדער וויסמע — אין אַ מאָל
פון היילן טיפע,
ווי די פאַרמעטן — אין אוראַלטן אַמאָל —
אין קריגעלעך פון ליים . . .

און די וואָס קומען וועלן נאָך מיר —
אין דורות שפּעטע דאָרט,
געפינען זאָלן וואָגלעך
אויך דעם געהיימען אָרט.
ווי יענע פאַסטוכער — די מגילות,
אָרום דעם ים-המלח — אָרויף
דורך די פעלדער נאַענטע, —
פאַרלוירענע מיט שאַף.

און אויפליכטיקן פון די טיפּן,
פונעם דורותדיקן שטויב :
זאָל ווי געהיימער גאַלד אָרום
מיין אידיש —
וואונדערלעכער וואָרט פאַר זיי,
און וואָס פאַרבליבן איז דורך יאָרן
און פון מיין דור,
פאַרפּרעמדט זווי
און שמום . . .

מיין שטערן

אונטער מיין שטערן,
מיין ווינקל — מיין וועלט ;
אין ליכטיקע דורות
אָוונט-בלוי העלט . . .

אין ליכטיקע רינגען
און שטרעליקער קייט, —
דורך פלאַטיקע רוימען
מיין שטערן-ליכט גייט.
איין גאַלדיקער בויגן —
וועלט-איין און וועלט-אויס,
דורך מילך-וועגן — תהומען
אַריין און אַרויס . . .

ווייסע וועגן . . .

ווייסע וועגן — דורך די נעכט.
איבערן קאפ די שמערן בלויע פלאמען,
ווי בלויער ספירט געצונדן
אין אומענדלעכקייט ;
פארבישופט ווי א נאכט-וואַנדלער דורך צו פירן
וועג-אייך, וועג-אויס . . .

ווייסע וועגן דורך דער וועלט,
בריקן שימערנדע אין דער לופט פארצויגן.
טריט אין טריט אויף ברוק —
נאָר וואו? — אויף וועלכן פלאַנעט אין גאַנג
קלינגען איצט די טריט ?
וואָס פירן דורך אויף און אָפּ ווי אין געזאַנג אַרום
וועלט-אייך, וועלט-אויס . . .

III

גאַסן און אַלייען

איבער אונז . . .

איבער אונז — קיין גרינע ווייענדיקע צווייגן.
נאָר שעה נאָך שעה
אין בלוילעכן אַפּריל-פּאַרנאַכט מיר גייען,
דורך גאַסן פון דער שטאָט
ווי דורך טיפע שאַטנדיקע אלייען . . .

און מויערן
דינע, טורעמדיקע שפיצן,
גאַלדיקן אין אַוונט-זון
וואַלדיק, ווי טאַנען אין פּאַרנאַכט
זוניק, רונד אַרום די קרוינען . . .

אַ, שעהן ליכטיקע אַזוי אין גאַנג און רייד!
און נעמען פון אַמאַל, דערמאַנטע —
וואָס שפּרייטן זיך ווי כישוף-מעפיכער,
אונטער אונזערע טריט
און וואונדערלעך אַזוי
דורך יאַנגדיקע אויטאָס —
גאַס נאָך גאַס און עוועניוס אונז פירן . . .

און ערגעץ:
אין מיטן פונעם רוש,
פון אַ פענצטער, איינזאַם,
דאַס שפּילן פון אַ קלאַרנעם,
ווי פון אַ וועלט פאַרגאַנגען לאַנג —
קומט שמיל צו אונז,
ציטערדיק, אין אַוונטדיקן ליכט צושווימען.

גאָסן פון ניו־יאָרק

דרום גאָסן פון ניו־יאָרק!
סקלאָדן ביי די האַפן־ברעגן —
גאָסן — און הענגענדיקער שטאַל פון בריקן
נאָענט, אין לופט . . .
גאָסן — פאַרמין.
פאַר אַנקערדיקע שיפן, פּאַנען
פון דער גאַנצער וועלט . . .
דרום גאָסן פון ניו־יאָרק!
ווי ליב איז אומצוגיין
אין אייערע ווינקלען,
דורכגענג,
באַ די וואַסער־ברעגן,
און פילן
אין דער לופט :
דעם האַרבן ריח פון די סקלאָדן,
פון קאווע, אינגבערן
און פעלן,
פון די יאָוואַ־אינזלען,
דזשאַמייקע, פאַרטאָ־ריקאַ.
און פון גומי פרישן
פון דער ווייטער קאַנגאַ,
געבראַכט אַהער ביי אַט די ברעגן . . .
און נאָענט אַזוי ווערט מיר די ווייט
די וואַונדערלעכע,
וואָס קומט אַהער
אויף שיפן־קאַראַוואַנען,
מיט פאַרביק־ווייענדיקע פּאַנען.

פון אלע אינזלען,
לענדער, פון דער וועלט,
צו די ווינקלען, גרויע,
ענגע דרום גאסן פון ניו-יאָרק . . .

היינט ווי דאן

היינט ווי דאן —
אין די טעג פון שטארבנדיקן משעכאוו
מראגט זיך דורך דער לופט
די האק,
אריבער קארשן-גערמנער,
פאלנדיקע שטאמען.
און טאג נאך טאג
אין אימהדיקער הויך,
ווי שלאנגען ריזיקע
וויקלען זיך גאסן-מויערן,
רונד ארום דיין גוף
פארלארן . . .
און מעקן אפ
פון דיין זוכנדיקן בליק,
דאס לעצטע שטיקל בלוי
פון טאגיקן און אונט-האריזאנט —
אין ליכטיק דינעם הימל-בויגן . . .

און ווי דורך די ווענט — די זון,
וואס מיידט דיין אומעטיקן פענצטער אויס,
דער פויגל מיידט אין שרעק
דיין דאך. — — —
און ווי דורך נעפל — פאר דיין אויג,
די וועלט,
ווי א קארשן-גארטן, הארבסטיק,
אונטער האק פארגייט . . .

ביים האַדסאָן

דער האַדסאָן-ברעג אין פריע האַרבסט-ווינטן פארווייט,
ציטערט, שפיגלט זיך אין ליכטיק-גלאטן וואסער.
און ס'לייכט דער האַרבסט דאָרט מיף אַ גאַלדיק-בלאסער
פון די פאַליסאָדן שלייערס, גאַלדיקע געשפּרייט . . .

אַ שיף קומט אָן פון כלוי און אַמבער-מאַטן זייט,
מיט פאַרביק-העלע פאַנען פלאַטערנדיק אין לופט.
און ברענגט מיט זיך אַ מילד פאַרשיכורנדן דופט,
דעם הלום: פון די לענדער טראַפישע אין ווייט.

און פינקלענדיק זיך שפּרייט ווי וויין-צעגאַסענער, אַ ברעג פון ים,
מיט גרינע פאַלמען-אינזלען און זעגלען זילבער-בלייך.
און ס'הויכט אַקעגן זיך דאָרט זוניק אין דער הויך
אַ שטאַט, מיט גילדיקע קופאַלן ווי אין פלאַס . . .

די שיף פאַרשוויימט, די פאַנען פלאַטערן . . . און קאַלט
אַ גרויער נעפל לאַנגזאַם אויף דער געגנט פאַלט.

אין בבל־טורעם פון אונזערע טעג . . .

דאָ, אינעם כבל־טורעם פון אונזערע טעג,
וואַלקן־מויערן פון ניו־יאָרק —
דאָ פאַר די אַפּים־פענצמער,
טיש און ווייס פּאַפּיר,
וואוּ מאַג נאָך מאַג
מיין מי

ווי די וואַסערן פון טייד,
אין שטורעמדיקן ים — פאַרפּאַלן . . .
דאָ אין דער שווינדלדיקער הויך
אין טומלדיקן גאַנג פון מאַג —
קומט אַפּט אַריבער מיר
די רו און קילקייט,
ווי פון שפיצן בערג
אין קלאַרן שניי . . .

און פאַר די פענצמער דאָן אַזוי,
שטיל — אין וואַלקן־גאַנג —
וואַנדערט מיין געדאַנק
דורך הויכן,
אַריבער לענדער, וועלמן,
דורות טויזנטער,
וואָס זיינען אויפגעגאַנגען
און פאַרגאַנגען,
אַ יעדער אין זיין מי . . .
און האַבן ווי כבל
אין בענקשאַפּט זיך געהויבן,
אין טורעםס און הענגענדיקע גערטנער —

צו די וואַלקנס, הימלען,
און שפרייטן זיך אַצינד
ווי בייטן, — אויפגעגראָבן פונעם קאַלך-שיכט,
פאַר דעם שאַרף
פון רידל און פון לאַם . . .

און אייביק, ווייטער, גאַלדיקער זיך ציט
דער שטערן-וועג,
דורך מיליאָרדן טעג און נעכט פאַרלוירן . . .

און העכער,
טיפער, כישופדיקער, שטייגן
גאַסן-מויערן, פענצטער, טורעם-שפיצן,
און ווי שמענגלעך דינע,
העלדזער-שורות —
אין די וואַלקנס ציען זיך און ציען . . .
און אַדלערדיק אַריבער זיי
ווי דורותדיקער בענקשאַפט —
פאַר די הימלען
ניט דערגרייכטע —
זשומענדיקע מאַטאַר-פליגל . . .

אַ, רגעס שטילע — אונטער וואַלקן-הויכן,
דאַ אינעם בבל-טורעם,
אין טומלדיקן גאַנג פון מאַג . . .

אין מיטן פון די רייד . . .

אין מיטן פון זייערע רייד :
פון „דיווידענד“, „פראַפּיטן“, —
אָוועקגעוואַנדערט האָט פּלוצלונג מיין געדאַנק
אויף ווייטע, קילע שאַטנדיקע וועגן
פון אַ יונגן גרינעם וואַלד.

און ווי אַ וואַנדערער
אַ מידער, —
גערומט האָב איך דאָרט לאַנג אין שווייגן,
אויף אַ נידעריקן שטאַם,
פון אַן אַפּגעזעגטן בוים.

זיי האָבן גערעדט.
און איך האָב אויפגעשלאָגן אַ געצעלט,
אין קילן שאַטנדיקן גרין, —
און ס'זיינען זייערע רייד געפאלן
ווי האַרטער האַגל,
אַריבער דעם דאַך פון מיין געצעלט,
וואו כ'האַב אין מיטן פון די רייד
געפונען רו . . .

אין דער מיטאָג־שעה . . .

אין דער מיטאָג־שעה,
פון דער מי באַפרייט —
וואונדערלעכער רו
דיין געמיט פאַרוויגט . . .

אין דער מיט פון שמאַט,
ביי אַ פענצטער שמיל,
צי אין ווייטן וועג
ביי אַ ברעג פון פעלד.

טרוקן ברויט — צי רייך
ביי אַ טיש געגרייט :
וואונדערלעכער גנאָד
אויף דיין קאַפּ זיך שפרייט.

דורך דיין זין און בליק
זעאונגען אין ווייט —
אין אַ גאַלדיק ליכט
דין זיך שפינט און שפינט . . .

און דיין קול און וואָרט,
ווי דעם נביאס רייד, —
אין אַ וועלט פון רו —
ווי אויף פליגל שוועכט.

אין האַרבסט

צייטיקע טרויבן און צייטיקע עפל,
בארן גערוימלמע
האַבן פון גאס און מאַרק,
פון וועגענער אַראָפּגעזונגען
און דערמאַנט:
פון גאַלדיק צייטיקן האַרבסט,
וואָס ווייניקט ליכטיק ערגעץ,
פאַרביק, ווייט
אַריבער לאַנד און טייך . . .

און אינעם ענגן שימלדיקן אַרום,
פאַר אַ גרויער וואַנט, באַנומען,
דאַרשטיק,
איינגעזויגן האַבן מיינע ליפן
קילן האַרבסט — עפל-זאַפט און טרויבן.
און פאַרלאַרן, אויפגעהויבן
האַט מיינ בליק זיך אין דער הויך — — —
ווי אַ הירש — דורך צאָם —
אין שטאַט-גאַרטן געפאַנגען,
קומט אין פאַרנאַכט
אין זיין ווינקל שטיל צו גיין,
פון זיין עמער דאַרט צו טרינקען.
און פונעם וואַסער-פלאַך
זיין בליק
אַריבער הויכן —
קוקט שטיל און אומעטיק
אין אַוונטדיקן ווייט
פאַרלאַרן . . .

יאָרן

יאָרן פון אַכצנטן יאָרהונדערט!
 יאָרן פון מאַצארט, גלוק און היידן,
 יאָרן וואָס בליען אויף
 ווי מאַנדל-ביימער,
 איידל-ווייס —
 פון אונטער די פינגער פון קלאַוויר . . .

פאַר מיין מיר :
 אין גערויש פון אויטאָס
 און הויך-קלאַפנדיקער באַן,
 ווי ליכטיקן פּלוצלונג, אויף אַמאַל,
 ווי דורך צווייגן זוניקע —
 מעלאָדיען — פון אַ גאַוואט און סאַראַבאַנד . . .
 און פאַלן ווי בליטן,
 אומגעריכט אַזוי,
 דורך דער שטיינערדיקער גאַס
 און איבער מיר.

און ס'זוכט מיין בליק
 אין דער הויכער קעגנאיבערדיקער וואַנט —
 דעם אַפן-פענצטער
 און סילועט-געזיכט,
 געבויגן, אַריבער ווייסע בייגדלעך פון קלאַוויר
 וואָס זינגען, גיסן זיך דורך דער גאַס
 און ליכטיקן אַרום,
 אין יאָרן פון מאַצארט, היידן און גלוק . . .

אין אַ רוימישן גאַרטן

מירמל-בענק,

און רייען ווייס זיך ציענדיק קאלאנגען.
ערגעץ נאָענט פאַרטאָן זשומט טיף פון שטאַט די גאַס —
נאָר דאָ אין טרויבן-בלעטער
און זוניקער ציפּרעסן-ביימער רן,
דער זון-זייגער פירט שמיל זיין דינעם שאַטן-פאַס.

און פון דערמיט
זיך הויכט אזוי אין קלאַרן גיפּס אַרויס,
דער קאַפּ פון צעזאָר — ווי ליכטיק-ווייסער שוים.
און ס'דאַכט:

עס הערט זיין אויער ווייטע גלאַדיאַטאָר-טריט
און יובלנדיק די אַרענע אינעם אַלמן רוים.

און ס'ציטערט,
וויגט זיך דורך דער לופט פאַרטראַכט,
פון אַ פאַרגאַנגען וועלט אַ מעלאַנכאָלער שיין,
און בלייכט, פאַרגייט.
„סיק טראַנזיט גלאַריאַ מונדי“.
אזוי פאַרגייט די גרויסקייט פונעם זיין . . .

פאַסטאָראַל

דער טאָג פאַרגייט,

און דורך די אַפּיס-פּענצטער, הויך
אין בלויווייס אויפגעגאַנגען פּלאַס,
דער פּריער ווענום-שמערן, פּרידלעך
לייכט אַונטדיק אַריין . . .

די הענט פאַרלייגט, —

מיין מי פון טאָג פאַרגאַנגען מיט דער זון.
אין פּרעמדער שפּע — דער פּאַפּיר-קאַרב איבערפּילט.
און מיד מיין שמערן צו דער שויב זיך דריקט
אין שטילער רו.

איך קוק אַראָפּ :

די גאַסן — בייטן שוואַרצע אויפגעאַקערט אין אַ פעלד.
און איילנדיקע שטראַמען — פינמלדיקע קעפּ . . .

און ערגעץ וואו פון בערג און טאַל,

שטייגן מיט דעם אַונט אויף, אין ווייט

און ציען — — —

פאַר דעם פאַסטוך, צוריק אַהיים די שאַף.

איך בין דער יעגער . . .

איך בין דער יעגער פון „די ווילדע ענטל“.
כאטש ווייטער זיינען מיינע טעג ווי די פון איבסענס צייטן —
איך גיי ארום אין הויז גלייך ווי דורך וואלד — ארום וואזאנעם
און הער אין ווייט: ווי יעגער פון דער טיפקייט וואלמן רייטן.

א בלעטל האט פארגעלט און פאלט . . . אקטאבער-ווינטן ווייען.
און ס'זוכט אין הימל-פאס מיין בליק די ווילדע ענטלעך ציען.
מיין פענצטער ברייט און הויך און גייט ארויס צום דרום,
נאָר פייער-גאַנדיקעס פאַרשטעלן — די פייגל זען אין פליען.

א טאָג אַ קילער . . . ווייסע זון. — דער ראַדיאָמאַר זשומעט.
און פלוצלונג אַ האַרן-שאַל! ווי קלאַר און רופנדיק, באַנומען,
„פאַר-ריכטן!“ ציט אַ קול פון גאַס, — נאָר דורך מיין געמיט און גלידער
ציטערט, ציטערט אַט דער האַרן-שאַל, ווי פון אַ טיפן וואַלד געקומען . . .

גאלדיקע נעכט

פון הינטער מיין שכנס דאך
און איינזאמען קאשטאנען-בוים,
פאר האלבער נאכט —
אויפגעגאנגען איז רונד, סוף-חודש'דיק,
גאלדיק די לבנה,
און נאכטיק, טראפיש אויפגעלויכטן
אין טונקעלן ארום . . .
ווען איבער דער ראדיא זינגענדיק
אויף שפאנישע גיטארעס,
אויפגעגאנגען זיינען פלוצלונג
פארפירעריש, לבנהדיק,
די לידער פון אלבעניז . . .

א, ליכטיקע נעכט, געשמאלטן!
פון מאדריד, גראנאדא און קאדיז . . .

און שפעט אין נאכט,
אויף מיין געלעגער — די אויגן צו.
ווי וואונדערלעך —
אין מיין זין געבליבן איז די לבנה
גאלדיק הענגען,
ווי הינטער דעם קאשטאנען-בוים.
און דורך מיין בלוט
ביז ווייסן טאג,
געזונגען האבן די גיטארעס
פון גאלדיק-בלאסע נעכט. געשמאלטן,
פון מאדריד, גראנאדא און קאדיז . . .

ציפרעסן

(אימפרעסיע)

ציפרעסן-קרוינען אין דער אונטער-זון,
אויף הויכקייטן פון בערג —
ציען זיך צו וויסע גייענדיקע וואלקנס,
וויגן גאלדיק-גרינע קעפ.

זון און וואלקנס ליכטיק גייען,
און פארגייען הינטער בערג —
צוגעווארצלט די ציפרעסן
וויגן אומעטיק די קעפ.

ב ר י ו ן

I

אַנהויב יולי.

און די איידעלע דינע מאַגנאַליאַ-בלעטלעך

פאלן שוין פון בוים.

און שימן זיך אַריבער מיין גאַרטן-מיש,

און גאַרטן-באַנק,

און איבער דעם ווייסן קלאַרן

העפט פאַפיר,

אויף וועלכן איך שרייב צו דיר

איין ווייטן לאַנד . . .

און דורך די לאַנגע זוניק-שמילע טעג,

טוליעט זיך מיין גוף

איינזאַם, אין טיפן גאַרטן-שמול.

מיט ווייסע וואַלקנס

וואַנדערט ערגעץ ווייט פאַרטערט מיין בליק —

און דורך די גלידער מיינע

ציטערט דין די אַוונט-קעלט . . .

II

היינט. סוף יולי.

אין טאג פון מיין געבוירן.

יארן —

גרוי און ליכטיק-ווייסע וואַלקנס —

ווי אין קילן, אָנהויב-ווינטיקן סעפטעמבער,

שווימען אַוונטדיקע,

רואיק, פאר מיין בליק אין ווייט.

און ציען. — —

און מיין געדאַנק גייט אום

אויף לאַנג פאַרגאַנגענע וועגן

און באַגראַזטע קברים,

וואו עס רוען

די, — וואָס האַבן מיין שטיל לעבן

ווי אַ ליכטיק גאַלדיק-פאַדים,

דורך דער וועלט — דורכגעפירט . . .

און פאַר די טעג פון יוגנט, וואָס אין ווייט —

מיין האַנט — ווי פאַר דער זון

פאַלט שטיל, אַריבער מיינע אויגן . . .

יארן — וואַלקנס. ליכטיק-ווייסע, גרויע,

פייגל פליענדיקע פאַר אַ האַריוואַנט אַ ווייטן —

פייגל ווי אין גאַלדיק פלאַם,

ווען צו דער נאַכט די זון נעמט רונד זיך נויגן . . .

קינדער פון דער שטאָט

I

קינדער פון דער שטאָט — דער טורעמדיקער, גרויער,
אויף גאסן ענגע בויםלאָזע — דערצויגן,
אויף זייערע וואַסערן שטיל — אין די קאנאוועס
ציען זעגלען, ווייט אין לאַנד פון רעגנבויען . . .

און אין פאַרנאַכטן פאַר די פענצטער, פייער-גאַניקעס און טירן,
געזאַנגען קינדערישע, אומעטיקע קלינגען:
ווי אין גערטנער בליענדיקע — ערגיץ איבער הויכן.
פאַר די נעסטן, פייגעל אינעם אַוונט זינגען.

II

קינדער שמייכלענדיקע, גרינג דורך טרערן,
געבענטשטע, אינעם בלויען וואונדער פון דער וועלט:
דער הימל — שפילנדיק אין טויוונט פאַרבן,
די ערד — אַ ליכטיק-פריידיקער געצעלט.

און טאָג און נאַכט אַזוי אַ האַנט אַ ליבע,
דאַרט אויבן, וואונדערלעכע ליכט זיי צינדט.
און אויף דער ערד — אין זיבן זונען
דאַס לעבן גאַלדיק, ווי אַ מעשהלע זיך שפינט . . .

אין טיפער נאכט

וואו פירט די ווייסע ווינטער-נאכט
אין שפעטער שעה — אן שלאף,
דעם זקן איינזאמען ביים פענצטער דארט,
וואס קוקט ארויס צו גאס — פארטראכט?
די נאכט אין קעלט — אין ווינט און שניי,
און גאס און וועג — אין מאסן ליכט
שוין לאנג אזוי
פארלאזן — ציען אין ארום.
נאך ער — אליין ביי קאלטער שויב,
זיך טראגט און פלאטערט שמום —
א גרוי-ווייס-מידע טויב;
אין זילבערדיקע ווייטן,
וואו אונטער פעלדער, שנייען,
אין טיפער נאכט
און אייביקייטן,
שוין רוען דארט — ווייב און קינד.
אליין פארבליבן
דורך די יארן:
א בלאט א לעצטער פון א בוים —
דורך שטורעם, ווינט און קעלט —
געטריבן און ווי פארלוירן
אין א ווינטערדיקער וועלט . . .

דער גאסן־שפילער

אין זיינע אויגן — הימלען
 פון ווייטע פארגאנגענע זומערס.
 איבער זיין פנים — קארבן,
 ווי ביימן צעאקערטע פעלד,
 יארן — ווי צייטיקע זאנגען
 וויגן זיך פולע, אריבער זיינע אקסלען.
 און מיט גיטאר אויף דער גאס,
 דערציט ער די טעג פון זיין וועלט.

זינגען אזוי זיינע סטרונעס:
 אויף רוישיקע גאסן פארלארן —
 פון פעלדער מיט זוניקע טרויבן,
 פון קערב פול מיט ליכטיקע וויינען,
 זוניקע טעג פון אנדאלוזיא
 אין צייט — ווי אין נעפל פארשוואומען.
 גאלדיקע וועגן און יארן,
 ווי ליכטיקע טויכן פארפלויגן.

זינגען און זינגען די סטרונעס . . .
 און איבער די הויכן און פענצטער
 בלאנדזשען זיינע אויגן און בלויען:
 אז שיקן זיין גנאד זאל דארט עמיץ;
 ווי אמאל אויף זיין פעלד — איז אין שפע
 געפאלן דער ווארימער רעגן,
 זאל איצט אין זיין הוט אין דער טיפער,
 זיין ברויט — אין מטבעות אים פאלן . . .

אין ערשטן טאָג פון מאַי . . .

אין ערשטן טאָג פון מאַי
בליען אין מיין זכרון :
ווייס און פּורפּל-בלוי
אַקאַציע-הענגלעך,
דופּטיקע וויסמעריא,
און חלומות
פון אַ לויטערער וועלט . . .

אַרום שפּיטאַל

I

אין קראַנקן-צימער, די פרישע בלומען אין די וואַסער-וואַזעס בלענדן.
און אויסגעמישט אין לופטן גייט דער ריח פון קאַרבאָל און יאָד —
אַ פּרילינג-טאַג אַ זוניקער אַן פענצמער גאַלדיק אַנגעהאַנגען,
און פון ווייסע קישנס, אומעטיקע אויגן — זוכן אינעם ווייט דעם
לעבנס-סוד . . .

אין גאַסן, הינטער ווענט און דורך די שפיגלדיקע פענצמער,
דאַס לעבן גייט און זשומט ווי דורכן פרישן וואַלד אַ שטראַם.
און דאָ, די בעטלעך-שורות ווינטערדיק אין ווייסן, בלאַנקן
מיט גופים שטיל, — ווי שפענדלעך אויסגעשפיגן פונעם ים מיט שוים.

דער טאַג פאַרגייט . . . און ס'פאַלן שטילע סודותדיקע טריט און רייד.
און פון די ווינקלען, אימהדיק אַזוי אַרום די נאַכט זיך שפּרייט,
אַ בלומען-דופט אַ האַרבער פון די וואַזעס, וועלקנדיק שוין ציט,
און פון דער נאַענט געהיים, אַ גוף פאַר דער אייביקייט ווערט אַפּגעשיידט.

II

די ביימער רונד אַרום דעם שפּיטאַל אין מאַי צעבליט
זינגען אין די טעג די לויטערע פון פרי ביז שפעט,
און ס'שמייכלען אומעטיק, געהיים, די קראַנקע פונעם בעט
און קוקן פאַר די פענצמער נאָך יעדן פּויגל, אין ווייט וואָס פליט . . .

די ביימער — ערשט מיט צווייגן דאַרע אין דער ווינטער-קעלמ,
ווייען גאַלדיקע מיט בלעטער שוין — אין זון און ווינט.

און ווי די שמערן, בליטן ליכטיקע ארום דער פרילינג צינדט.
און גייען אויף אין פארביקע חלומות, דורך דער קראנקער וועלט.

א, ליכטיקע חלומות אויפגעגאנגען פאר שפיטאלן-ווענט,
ווי בליטן אויפגעלויכטענע אויף שפיצן פון א קראנקן בוים!
אין זון און רו. די גלידער אויסגעשמרעקט — די ליפן בעטן קוים:
ניט קומען זאל דער פרילינג ווי רעגן אויף פעלד — שוין פארברענט . . .

פריש ערד

אַ בערגל פריש-צונויפגעשאַטן ערד,
 און פייכט — פון ערשט-געפאלענעם רעגן.
 דאָ, האָט דער יונגער פּרילינג,
 ערשט געלאָזן זיין וואַרעמען טרער
 אַריבער דעם איבערגעלאָזענעם נאַר,
 וואָס האָט אַזוי ווי אַ שטורעם
 דורך דער וועלט דורכגערוישט . . .

ער, וואָס האָט אַזוי עלעגאַנט,
 אַריבער די אַקסלען,
 מיט פאַרביקע פעלערינעם
 די גאַסן אומגעשפּאַצירט,
 און דריי מאָל אַ טאַג פאַרן שפּיגל
 די וואונדערלעכסטע קראַוואַטן פאַרקניפּט.
 אַריבער זיין פּרישן קבר — דער רעגן
 שמיל אַזוי און לאַנגזאַם,
 זיפּט זיך און רינט.

און ס'דאַכט ;
 ווי פון אַ ווייטן חלום —
 שרייט דאָס בערגל ערד אַקעגן :
 הבל הבלים.

טויט

דורך די גאסן פון כנען ;
דורך די פעלדער פון מואב —
און אין די הענגענדיקע גערטנער פון בבל און רוים
געבליט האָט דער בוים און די בלום,
געבליט און פארבליט.
און מיט הענט אויסגעשמרעקטע
און אויגן — פארמאכטע,
נאָכגעגאנגען זיינען דורות
שמיל דאָס געזאָנג
און אומעטיקן שפילן
פונעם טויט . . .

און אלט און יונג,
און קינדער קליינע,
ווי בלומען
האָבן זיך אויף פעלדער און וועגן
אין ביימן אויסגעשפרייט,
פאר דעם „זיגער“,
וואָס גייט פון לאַנד צו לאַנד,
פון דור נאָך דור —
דורך גאָסן, שמעט און פעלדער,
און אויף אונזער וועג . . .

דער קילער וואַלקנדיקער פּרילינג-טאָג

דער קילער וואַלקנדיקער פּרילינג-טאָג
פאַרצייט
אַריבער מיין געמיט
שאַמנדיק געוועבן :
פון וועלקן אינעם אַנהויב ווערן,
פון ציטערדיקן זיין
און אומפאַרמיידלעכן פאַרגיין
פון לעבן . . .

דער קילער וואַלקנדיקער פּרילינג-טאָג
איז רעגן.
קעלטערט, געצט אַריבער מיר און וועגן
און אויף די יונגע,
פאַלנדיקע בליטן,
פון מיין שכנס גאַרטן
אַפּגעהיטן.
ווינטיק . . .
איבער מיינע אַקסלען
נעם איך פעסט מיין מאַנטל מיר פאַרציען. —
אַ, פאַרבן-שפּיל!
פון דאַרבן און פון בליען . . .

דער אָריענט

ווען אויף דעם מערב-זויס דער טאָג אַ זוניקער דערברענט,
און יעדער דאָך און בוים-שפיץ אין קאַראַל-רויט גליט:
ווי טיף פאַרבענקט טויכט אויף פון ווייט אַזוי אַמאַל און ציט
דער ווייך-פאַרהלומט, זוניק-שטילער אָריענט.

אין טיפן קופער-פאַרב די לאַנדשאַפט ליגט געשפּרייט;
אַ זיס צעגאַסן מידיקייט אין לופטן הענגט,
אַ קאַראַוואַן זיך ציט און בשמים מיט זיך ברענגט
און דינער טאַצן-קלאַנג דעם קאַראַוואַן באַגלייט.

און ערגעץ רואיק אויף ווייכע מעפיכער געבעט,
מיט וואַסער-ליולקע — עמיץ שמיל זיין חלום שפינט.
אין זון און רויך — די רער אַ פאַרביקע זיך צינדט
און פינקלט העל אין בלאַסן גאַלד און פּורפור-פּיאַלעט.

דער טאָג פאַרבלייכט . . . ס'צינדט ווייס אין פלאַס אַ שמערן אויף
און בלענדט —
און ווייט און ברייט שוועכט טיף פאַרבענקט דער הויך פון אָריענט.

וואַרניש

אין טונקעלן וואַרניש פון מיין מיש, —
פאר מיין פענצמער —
לייכט אַמאַל דורך נעכט אַריין
זילבערדיק, די לבנה.
און ציטערט, שפיגלט דאָרטן לאַנג
ווי אין טיפקייט פון אַ טייך . . .

דער טונקעלער וואַרניש פון מיין מיש,
ווי אַ נעץ אַ דינער
אין וואַסערן פאַרוואַרפן, טיף,
ציט דורך הויכן און מויערן
און פאַרנאַרט — די רונדיקע לבנה
אויף די פלאַכן פון מיין מיש,
צו שפיגלען דאָרט פאַר מיר
ווי אין טיפקייט פון אַ טייך . . .

אינסענס

ה'ינטער די פענצטער,
דער הארבסטטיקער נאכט-רעגן גיסט . . .
אנגעצונדן,
אויף מיין טיש דער בשמים-ברענער
קרייזלט דינעם בלויען רויך.
דינער בלויער טול
וויגט זיך פארשיכורנדיק
אין דער לופט.
שפרייטן זיך פאר מיין אויג
ראזיק-ווייס:
קארשן-בליטן איבער צוימען
פאלנדיק אין גראז.
גאלדיקע אראדזשן-ביימלעך
גליענדיק אין זון.
גאלד און פורפור.
מינערנדער ליכט . . .

הינטער די פענצטער.
דער הארבסטטיקער נאכט-רעגן גיסט.

ברעגן פון ים

I

אויף דעם ברעטער-גאנג, אויף-אויף-אויף אַזוי,
ים מיין ים, דיר, — מיינע אַוונטדיקע שעהן.
אויף דעם ברעטער-גאנג אומעטיקע לאנג
מיינע אויגן אינעם וואַסער-ליכט זיך בלאַען . . .

גאס און שטאַט אין מאַג-פאַרגאַנג פאַרשוואַמען,
פאַר די אויגן — ים און הימל טיפן, —
גיי איך מיט דעם ברעג — און אין די ווייטן
אַוונט בלאַנדזשענדיק, די וואַלקנס, שיפן.

קיל אין ווינטיקן אַקטאַבער ווייען
מיינע קליידער, — זעגלען גאַלדיק אַנגעצויגן.
זון-פאַרגאַנג און ווינט אויף מאַסט און וועלן —
לאַנד, אַ, לאַנד, אין ווייט, אין ליכט פון רעגנבויגן !

אַוונט-זון . . . און אינדזלען, לענדער, ימים
ווייטע, וואונדערלעכע, גייען אויף פאַר מיר און שטייגן,
און ווי דער קאַרטיקער אַמאַל אויף „סעינט העלענע“
גיי איך אויף-אויף-אויף אַזוי ביים ברעג אין שווייגן . . .

II

מיין „וואַטערלו“ אין שקיעה-ליכט
ליגט ערגעץ ווייט אין פלאַמען,
און איך — אַ מידער — צי צוריק
אַריבער זיבן ימען

מיין ווייסע פאן, א שמילע ווייט
פון בלויע אוןט-הויכן.
און האפנס פרידלעכע אין ווייט
פון וואסער-טיף זיך בלייכן.

מיין טאג אין רויש און מי אַוועק,
אויף גאַסן-מערק און שוועלן.
און ווי אין מאַרגן-ליכט אַזוי
מיין וועג נעמט פאַר מיר העלן :

ווי צו דעם ברעג פון ימים ציט
דער דינער שטראַם, פאַרלאַרן
אין אייביקייט, — אַזוי מיין וועג,
דער גאַנג פון מיינע יאַרן.

III

איבער די פעלזיקע ברעגן,
ווייט אינעם ים דורכגעצויגן,
ברעכן די ווינטיקע וועלן,
ווייסן, זיך, שוימען זיך, לייגן . . .

פליגל און פליגל פון מעוועס
הויבן זיך, שטייגן און פאלן,
קרייזן אין גרינגלעכן אוןט,
וויגן אין לופט דורך און שאַלן.

נאַכטיק. אויף גלאַקן און טורעמס,
צינדן זיך, רויט-גריין לאַמטערן ;
טיפער פאַרהילט אין מיין מאַנטל —
גיי איך דורך בליענדע שמערן.

IV

טריט אין טריט אין נאכטיקן אליין,
 שמיל אין ווייט — ווי פארלאזן א געצעלט.
 אויף דיין אנגעזיכט דעם הימלס בלוי געוועב
 שפינט און שפינט, ארום דיר און דער וועלט.

שפעטער טורעמדיקער זייגער-קלאנג.
 וואסער צייט אצינד און וועלכע שעה?
 הויך פירט מארס זיין רויט-לאמטערן פאן, —
 און דיין גאנג אזוי — גלייך ווי ניט דא.

טריט אין טריט אין נאכטיקן אליין,
 שמילע, ווי אין שאטן-מיטגאנג, אויפגעלייזט.
 נאכט און ים א קארוסעל — און דו —
 ווי א שמערן אינעם מילך-וועג, גייסט און גייסט.

האַרבסטיקע גאַסן

תשרידיקע קילע, גאַלדיקע פאַרנאַכטן,
אין דער לופט — אַ האַרבסטיק-דינער אומעט —
בלאַנדזשעסטו אין גאַס אַזוי זיך שמיל אַרומעט,
מיט אַ בליק אַ מידן, אַ פאַרטראַכטן . . .

לעצטע טעג פון זומער זוניקע דערגליען —
גייסט — און ס'דאַכט דיר — נאַענט, אַקעגן :
שפּרייטן זיך אין בלעטער, קופּער-רויטע וועגן.
און אויף הוילע לאַנקעס — פייערלעך דאַרט טליען.

און ווי אויף צוימען אין אַרום — אויף פלייטן
קרייזלען זיך ברוין אין שוין, צייטיקפולע טרויבן ;
ס'לעשן זיך אַקעגן — זון-כאַשמאַלע שויבן, —
טונקל-בלוי, און ווינטיק, נעמט די נאַכט זיך שפּרייטן.

אַוונט-ליכט און שטערן — פייגל-שניר זיך ציען,
ווייט אַריבער דעכער — פליען שמיל און פליען . . .

פאַר מיין פענצטער . . .

אַוונט. פאַר מיין פענצטער ברענט אַ גאַס-לאַמטערן,
ציט זיך אין מיין צימער בלוי-ווייס דינער ליכט :
צינד איך ניט קיין פייער, זיך מיר שטיל אין וויג-שטול
און דאָס ליכט פון דרויסן פאַלט אויף מיין געזיכט.

חלומט מיר פון נאַרד-לאַנד — העלע נאַכט, פאַרטרוממע.
ערגעץ אין דער ווייטקייט פאַכען פליגל שטיל. — — —
און פון שלאָף געוועקטע פליען ווילדע שוואַנען
און די נאַכט-לופט צימערט און צעוויינט זיך קיל . . .

חלומט מיר די נאַכט-זון פון דעם ים געכאַרן.
ווי אַ גייסט פון אַפגרונט שפירט די געגנט אויס.
און די פיאַרדן דרעמלען, הילן זיך אין רויטקייט
און די שפיצן פעלזן שטרעקן רויט אַרויס.

און אין רינג פון ברעגן, ווי אין אַ גאַלדן בעכער,
פליסט דער שטראַם און פינקלט, ברענט ווי רוימער וויין.
נאַענטע הענט געהיימע, וויגן שטיל מיין וויג-שטול —
און דאָס נאַרד-לאַנד שפרייט זיך, וואַקסט אין מאַרגן-שיין.

ביים אָוונט־טיי

די געלבע אַסמער-כלומען צימערן אין וואַסער-קרוג.
ווי קאַלט דער אָוונט-ווינט אין פענצמער ווייט —
עס מוילעט זיך דער פויגל האַרבסטיק שמיל אין געסט.
דער הימל פאַרבט און הילט זיך קופער-רויט . . .

דער פרישער טיי אין דין-געבלומטן גלאַז
העל גליט און שפּיגלט זיך אין ווייניק-רויטן ליכט.
מיר טרינקען שמיל אין אָוונט-שעה פאַרטראַכט
און ווי דער טיי טיף רוימלט זיך אויך דיין געזיכט.

אַ דינער ליכט-פאַס ווינט זיך אויף דער וואַנט
און וועכט זיך לאַנגזאַם, לייכט אַרום דיין קאַפּ.
און דיינע אויגן, קינדיש גוטמוטיק אַזוי
דיין געמיט פאַרטרוימטן, קלאַרע שפּיגלען אַפּ . . .

אַ באַנגער קלאַנג, — דער זייגער קלינגט, און קלינגט אַפּ פינף.
מיין קאַפּ זינקט לאַנגזאַם ווי פאַרווינט אַזוי . . .
ווי בענטש איך אַט די גוטע שמילע אָוונט-שעה,
די רואיקע, מיט דיר ביים אָוונט־טיי.

סילועט

פון רָאָז אין געלב, פון געלב אין בלאַסן גרין.
און טונקל פאר די שויבן איצט די נאכט זיך ציט ;
אין שטול — פאררוקט, אין מאַטן ליכט — איך זיך און האַרד :
ווי מ'שאַרן אויף דעם דיל זיך שטילע דיינע טריט . . .

און פון דער ווייט — די הענט פארלייגט צווי אין גיין,
פארשוואומען האלב אין נעפל שוין דיין סילועט
מיר מאַלט : — אן אַלטער גאַרטן האַרבסטיק שפעט, פאַרלאַזט.
און אויף אַ סמעזשקע דאַרט אַ פאַווע איינזאַם טרעט.

ווי אַ שטראַם

דעם אַנדענק פון מיין מוטער.

ווי אַ שטראַם אַ לויטערער אין וועג,
דורך שאַטנדיקן וואַלד, —
פליסט דיין ליכטיק קלאַרער אַנדענק
זוניק איבער מיר . . .

און ווי אַ צווייג און ווייענדיקער בלאַט
אין וואַסער-שטיל,
שפיגלט מיין געשמאַלט
אין דיין לויטערקייט אַצינד,
און ווי דער שטראַם
אין אייביק ווייטן גאַנג, פאַררינט.

אין אַנקום פון אונזער טאָג . . .

זױניקע, לױטערע פּרױמאַרגנס,
 ווי לױטערע קינדער-יאָרן —
 לױכטן אויף אַמאָל אַריבער דײַנע ברעמען
 דערוואַכטע ערשט פון שלאָף
 און האַלב געעפנט :
 אַקעגן אַ העלער
 און בלענדנדיקער נײַגעלייטערט ליכט . . .
 דײַן אויג שטראַלט אויף,
 ווי ס'וואַלט געזען די וועלט
 אין אויפגאַנג ערשט
 און רײן, אין איר באַשאַפונג.
 און ווי אין מאַנען-בױם,
 אַ יעדער נאָדל-צױיג
 אין אַנקום פונעם ווינט,
 אַ יעדער גליד דײַנס זינגט אויף !
 ווי מאַרגן-לאַנד,
 ווי וואַלד און פעלד —
 אין ליכט און פאַרבן-שפּיל.
 און טיף און וואונדערלעך אין דיר
 גײט אויף
 דאָס שטילע ליד
 פון וועלט און זון.
 וואָס גריסט דײַן ערשטן בליק
 אין אַנקום פונעם טאָג, —
 אין מאַרגן-רו און פּרײד . . .

אָקעגן דיר,
אין פלאַטע־רדיקער שפּיל —
דיין קינד דערוואַכט.
און זינגט זיך שטיל,
ווי דער פּויגל פּרי
אין מאַרגן-לופט . . .
און באַלד אַליין,
אין זון-געוועב
זיין קול גאַר פּלוצלונג זיך צעלאַכט.
און ס'דאַכט:
דיין אייגן קול דאָס לאַכט אַזוי
אין דינעם יונגן קלאַנג,
אויף וועגן גאַלדיקע — אין ווייט,
דורך פּעלד און וואַלד.
און איבער טייכן מאַרגנדיקע
אין פּריער שעה . . .
און ס'דאַכט:
דאָס לעבן דיינס
גייט איצט אַ זוניקער ערשט אויף . . .
:

האַלב אַכט. —
און דורך די גאַסן, שטילע,
דער לעצטער רעדער-סקריפּן
פון מילך-וועגען פאַרגייט.
און מירן, פּענצטער קלאַפּן אויף
און פון אַ שכן, נאַענט
אין לייכטער און פאַרטראַכטער פּרייד.
די ערשטע פּיאַנאַ-קלאַנגען
פון אַ סאַנאַטא שטייגן אויף . . .

דיין הארץ זינגט מיט :
 אלעגרא, — אַנדאַנטאַ, —
 די וואונדערלעכע רייד און טענער
 פונעם מייסטער, איבער דיר.
 און לייכט אזוי ווערט דיר דער טאָג
 ניט לאַנג געבוירן . . .
 דיין הארץ שלאָגט שטיל
 און רואיק,
 פארן ווייסן מאַרגן־טיש געגרייט.
 און פאר דער קאווע־שאַל,
 דיין בליק אַ רגע וואַנדערט נאָך אין ווייט
 פאַרחלומט האַלב — — —
 אין אַט דער נייער, מאַרגן־וועלט
 דער לויטערער, אין רו . . .

∴

נאָר לאַנג איז שוין די וועלט
 נאָך איר באַשאַפונג.
 און פאר דיין טיר
 שוין וואַרט אויף דיר
 די לעצטע נייעם
 פון אַוונט און פון נאַכט.
 און פאר דיין בליק פאַלט שווער
 אין קעסטלדיקע מעלדונגען פון די,
 וואָס האַבן ערשט אַליין
 דעם אַרויסגאַנג
 פון אַט דער „וואונדערלעכער“ וועלט געזוכט.
 פון די וואָס זיינען — מיט קעפּ אַראַפּ
 פון שווינדלדיקע גאַרענס —

געפלויגן צום אַספּאַלט און ברוק . . .
און ווער מיט שמריק,
און ווער מיט גאַז,
און ווער פון בריק
אין וואַסערן פון מייד דאָס לעצטע רו געזוכט.

און שווערער ווערט דיין בליק,
און שווערער וואַלקנדיקער
דיין לייכט געמיט . . .
דיין טראַט אײַלט גיך
צום סאַבוויי-צוג,
וואָס פירט דיך ווי דורך נאַכט
צו דיין טעגלעך מי, ווייט, בלינד.
און לאַנג שוין איבער דיר
ווי נעפּל האַרכסטיקער
דיין מאַרגן-פרייד און זון
אין ווייט צערונגען שווימט — — —
און ווי דער צוג — דיין לעבן דאַרט
דורך חושך — יאַגט און יאַגט . . .

IV

אונטער זון און שטערן

אין ליכט פון אַקראַפּאַל

מיר איז מיין צייט און דור דערווידער,
וואָס איז אַ קינד — אַ וואַסער-קאָפּ געבאַרן.
און ס'זינגען אין מיין בלוט אזוי די יארן,
די לאַנג פאַרגאַנגענע, ווי לידער.

פון טורעמס ליכטיקע, קאַלאַנען,
אויף וועגן אין שטיינער-שריפט נאָך שטראַלן:
די שפורן פון דער אַנטיקער וועלט — געפאַלן,
פון דורות — דורכגעווייט ווי פאַרביק-העלע פאַנען.

און גיפּס און ברענז און מאַרמאַר שפּילן
די לידער נאָך פון דאָן, אויף שמילע פלייטן;
דורך גערטנער טיפע, אַלייען, בלומען-בייטן.
און מירמלנע פאַנטאַזען אין וואַסער-שפּריי אין קילן.

און ווי דער אַקראַפּאַל אויף אַטהענס הויכן,
אין זון-פאַרגאַנג, געבראַכן רויטע זיילן —
די וועלט ליגט בלוטנדיק מיט שאַרפע פּיילן.
די וועלט, וואָס האָט געגאַרט די שפּיצן פון אַלימפּ דערגרייכן.

געזאנגען

דעם אַנדענק פון דוד איגנאַטאָוו

דורך אונזער יונגער און גרויסער וועלט,
זיינען חלומות צינדנדיקע אויפגעגאנגען ;
וואונדערלעכע געזאנגען —
און אונזערע הימלען, ליכטיק אויפגעהעלט.

און פון די וועגן — דערנערדיקע — געפאנגען,
האַבן מיר פאַרכישופט זיך געצויגן :
צו שפילנדיקע וויימן פון אַ רעגנבוין —
מיט די וואונדערלעכע געזאנגען . . .

און ווי מעמעאַרן — אויפגעלויכטן און פאַרגאַנגען,
פון די הויכן, נאַכטיקע, געפאַלן :
אין אַרום — די וועלט אַ רגע צו באַשמראַלן,
וואונדערלעך אַזוי — מיט אונזערע געזאנגען.

דער גריל

א ב ר ה מ ' ל ע ן

די פייער-פליגן צינדן גאלדיקע לאמטערן אינעם גראז,
דער אַוונט בליט אַ ליכטיקער מיט פייערלעך און שמערן.
פון ווינקל-קיך דער גריל נעמט צימערדיק שפילן
פאַר שטוב און פעלד און פאַרן קינד וואָס וועט דורך נאַכט אין שלאָף
אים הערן.

און שטייגן פונעם קישן וועלן ליימערס זילבערדיקע פאַרן קינד און ציען
אין שמערן-רינג. און אַננעמען וועט ער אַזוי דעם „שעפער“ * אין די הויכן...
דער גריל שפילט לאַנג און היימלעך אין דער טונקל
ביז בלויז מאַרגן-פאַסן צו די פענצטער גרייכן.

דער זומער-טאָג וועט דורכציען אין שמראַליקע געשפאַנען.
און באַרג און טאַל און פעלד און שטוב דער אַוונט-בלוי וועט הילן.
און ליכטיק פאַרן קינד דער „שעפער“ פון די הויכן וועט זיך בויגן,
און היימלעך אין זיין ווינקל וועט דער גריל דאַרט שפילן, שפילן.

---

* אַ שטערן-גרופע.

אינדיאנער זומער

א גאלדיקע ליכט
פון סוף זומערדיקע טעג.
אויף יעדן וועג
און אויף יעדן געזיכט . . .

א זוניקער שפיל :
פון ווייט — און פון דא
דורך רייפיקער שעה —
ציט דארבנדיק, שמיל.

א לויטערקייט גליט
פון קומען, — פארגיין.
און ביז צום געוויין
איז מיר מיין געמיט.

פּענצטער צום ים . . .

פּענצטער צום ים.
ליכטיק גרינע שויכן.
און ס'וויגט דער ים
זיין דין געקארבטן וואסער
אָוונטדיק, פאַרוויגט . . .

פאַר דעם הימל-ברעג,
אינעם וואַסער-ווייט
ציען קאַראַוואַנען —
זעגל-שיפן, וויים.
פאַר די גרינע שויכן
אויגן, קינדיש-שמיל,
וויינען, אינעם גרינעם,
ליכטיקן פאַרנאַכט . . .

זאפראן

פון אונטער דיינע דינע בלייכע פינגער,
האט דער גאלדיק-געלבער זאפראן אויפגעשמעקט.
און אין דער בלויער פרילינג-נאכט
האט בענקנדיק זיך מיר אזוי געוועקט:
מיין מאמעס בלייך און איידעלע געזיכט,
אין די פאר יום-טוב נעכט:
פארשאטנט האלב — און האלב אין לאמפן-ליכט —
אריבער זאפראן גאלד-געלבן טייג . . .
און ווי די פרילינג-נאכט
וואלט ווידער מיך פאר א קינד געמאכט,
צוגעפאלן בין איך צו דיין ברוסט,
און לאנגזאם, לאנג אזוי
די הענט דיינע, די פינגער דיר געקושט.
נאך דו — האסט אנגעקוקט פארוואונדערט מיך אזוי:
דו — האסט פון גארנישט ניט
וואס האט זיך מיר געדאכט — געוואוסט . . .

פאַר אונזערע פענצטער . . .

פאַר אונזערע פענצטער,
קומען שוין ניט מער די טירקל-טויבן . . .
אַפגעזומערט גאַלדיקע די טעג,
און אומעטיקער האַרבסט
קוקט אַריין איצט אין די שויבן.
נאָך ציט אין ליכטיקייט וואו אַ וועג אין ווייט,
אין בלעמער, בלענדנדיקע פאַרבן, —
נאָר שמיל אין פאַלנדיקן נעפל, שמום,
טונקלמ, איינזאַמער
פאַר אונז אַלץ אַרום.
און זעסט : ווי עס לעשן זיך
די פאַרגייענדיקע טעג, — אין דאַרבן.

אויף מיין וועג

אויף מיין וועג איז אַוונט צוגעפאלן.
אַוונט, שאַטנדיק אין זון-פאַרגאַנג.
מיין טראַט ווערט שמיל — און דורך די גלידער
צייטיקט עפעס ווי אין אַ רייפן זאַנג.

אויף מיין וועג איז אַוונט צוגעפאלן,
אַוונט, שאַטנדיק אַזוי און באַנג.
מיין גוף נעמט לאַנגזאַם, נידעריק זיך בויגן,
ווי אויף דעם פעלד די צייטיק-פולע זאַנג . . .

פון אַ טאַג־בוך

I

זוניקע טעג אין האַרבסט.
רויטלעכער ליכט פון פאַרגיין.
פלאַמיקע טרוקענע בלעטער
אויף צווייגן —
אויף ווענט פון קריכנדיקע פלאַנצן,
וואָס פאַלן,
און ווייען אין פענצטער אַרײַן ;
פאַלן אין שטילן פאַרבן־געזאַנג
פון פאַרגיין :
פון בראַנז און קופער
און ווערמילאַן רויט . . .

II

זוניקע טעג אין האַרבסט,
פלאַמיקע טעג אין קריג —
(א, בלוטיקער שפּיל — פאַר מיין אויג
פון אַ וועלט וואָס דערברענט . . .)
אין טיפן צער פון פאַלן,
און פאַרגיין פון מיינע טעג :
די באַמב־ליולקע צו די ציטערדיקע ליפן
צוגערירט — — —
און ס'ציען — ליכטיקן מיינע שעהן —

לעצטע זוניק-העלע שעהן,
בונטע ווי די וואַלקן-פאסן
פונעם פריען האַרבסט —
שווימען אויף און גייען
שמראַלנדיקע, לאַנגזאַם,
פאַר די פענצטער-הויכן —
פונעם מעריבס
פלאַקערדיקן האַריוואָנט . . .

III

פיאַלעטע מיניענדיקע טיולן איבער מיר,
און אויף מיין צונג,
ווי שאַרפער בימערער געווירן.
בלענדנדיק:
ציען לאַנגזאַם,
מיינע אויגן-דעקלעך האַלב זיך צו . . .
מידיקייט — זיס צעגאַסן-רו.
שאַרנדיקע סאַנדאַלן-טריט
ערגעץ-וואו . . .

IV

פיאַלעטע נידעריקע הימלען איבער מיר . . .
זונען-רויט אויפגייענדיק — אַרום מיר.
זונען גליענדיקע אין ליולקע-קעפלעך
פון בורשטין,
וויקלען זיך און ציען

אין פיאָלעטן, טיפן פאַרפּומירטן רויך...
זונען — פאַרביקע באַלונען,
הויבן זיך און הויבן
פון מיין בוזים,
פון די פּאַלדן פון מיין קלייד.
זוניקער — אויפגעלייזטער וויי! —
(גרינג צענומען — בליי.)
זינגנדיקער, פייגל-פּלאַטערנדיקער רויך
רונד אַרום — און איבער מיר...
רעגן-בויגן רינגען,
רונד אַרום — און איבער מיר.

V

אין די שפּעטע,
מיד פאַרגייענדיקע טעג:
אויף מיין וועג,
אויפגעגאַנגען איז פאַר מיר
שימערנדיק אַ ליכט;
ווי ביים שטיל פאַרגייענדיקן טאַג,
אויפגעגאַנגען ווידער
וואַלט אַ נייע זון:
ליכטיק, שטראַלנדיק,
פון אַ וואַנדערלאַנד — אַ זון.

VI

אין פאַרוויגטער רו...
שטרעק איך אויס מיין האַנט,

און די פינגער-שפיצן פון מיין האַנט
לייכט באַרירן ברעגן :
ווייטע, טיוליקע,
ראַז און נעפלדיקע ראַנדן —
פון ניט זעענדיקע וועלטן . . .
הויב איך מיר אין לופט מיט זיי
העכער . . . העכער . . . גרינג אַזוי
אונטן, אויף דער ערד —
אויסגעשמרעקט, פאַרצערט
ליגט מיין גוף
פאַרהילט,
אין דינע שניר פון רויך . . .
און ערגעץ אין דער לופט,
מיט וועלטן — אין דער הויך
וויג איך זיך מיט זיי . . .
היין און הער אַזוי.

VII

אין בלאַסן גאַלד פון מאַרגן-ליכט :
האַט עפעס וואַנדערלעך היינט מיר
געזונגען שמיל אין שלאַף . . .
ווי פאַר די דינע פאַרהאַנגלעך
פון פאַר מיין בעט,
געקומען וואַלטן פלייטן-שפילער
מיטן מאַרגן-פרי צוגיין.
און אינעם מאַרגן-ליכט
מיט פלייט-געזאַנגען
מיך אין טרוים געוועקט . . .

VIII

איך האָב דערוואַכט.
און שמיל געוואָרן איז דאָס וואונדערלעך געזאָגט.
און אויף מיין ליפּ:
געברענט — האָט גליענדיק דורשט.
אין פענצטער האָט אַ מאַרגן
וואַלקנדיק געגרוימט.
און פאַר מיין בעט,
מיין פריינד,
מיין מאַנדל-אויגיקער —
אין זיינע נאַכט-סאַנדאַלן,
שמיל האָט זיך געשאַרט.
און דאָ, און דאָרט —
אַהינטער פאַרהאַנגלעך
מיט קינדיש-פלאַפּלענדיקע רייד,
די באַמבו-ליולקע צוגעטיילט.
און אינעם אויפגעאַנגענער
קרייזלענדיקער רויך,
און בלאַסן גאַלד פון ליכט,
האַבן ווידער
וואונדערלעכע פלייט-געזאַנגען —
אויפגעשפּילט.

IX

שמיל אַריבער מיין געדאַנק,
ווי אַריבער מייכן
אינעם אַוונט,
שפּרייטן זיך און ציען נעפלען,

הארבסטיק, גרוי און קיל . . .
פלאטערן און פאלן,
אויף מיין זינען,
ליכטיקע וויזיאנען,
פאלן און פארהענגען טונקעלע געוועבן,
רונד ארום, און איבער מיר . . .

X

גרויער . . . גרויער . . .
ציען דיק צונויף זיך די געוועבן,
דורך דער גרויקייט
דא און דארטן
דינע ליכט-פאסן זיך פלעקן :
ווייס — און זילבער-בלוי,
אמעטיסטן-גריין און רויט.
און ווי פייערלעך פון אויפגעשאסענע ראקעטן,
לעשן זיך און לעשן . . .
לייכטער — טיוליקער, ווי אויפגעלייזט,
שפיר איך מיט דעם טאגס פארגיין,
מיין באלד ניט ווערן . . .
וועל איך אָט אזוי :
בענטשן יענע טעג,
וואָס האַבן ליכטיקע,
דורך חושך זיך צו מיר באַוויזן,
און ווי מיט פלייט-געזאַנג
דעם שטראַלנדיקן, און לעצטן וועג,
מיר גיין אַקעגן . . .

פלייטיגעוויין

אין דער מיי-הויז פון וואנג-לי,
זילבערט בלייך דער מאַרגן ;
אין דער מיי-הויז פון וואנג-לי,
ווער וועט איצט שוין קומען ?

שארט וואנג-לי זיך מיד אַרום,
לעשט די זייד-לאַמטערן,
קוקט אין גרויען גאַס אַרום —
ווישט די מאַנדל-אויגן . . .

זעצט זיך פאַר דעם פענצטער שטיל,
נעמט אַ פלייט אַ דינעם —
און פאַר מאַרגן-זון אין שויב
וויינט די פלייט פאַרלאַרן.

צו אַ כינעזער

מיין מאַנדל-אויגיקער!
אַ, דו וואָס קען ניט נאָר
ביז שפעט אין נאַכט,
אַריבער פרעמדן, ברודיק וועש,
שטיין אזוי געבויגן,
נאָר אָפּט:

די לאַנגע לילקע אינעם מויל —
פאַרחלומט זיצן שטיל
און מיט דעם בלויען דינעם רויך,
אַריבער כינעס לאַטום גערטנער
ווייט זיך טראָגן . . .
מיין האַנט-דרוק דיר!

מיין מאַנדל-אויגיקער!
אַ, דו וואָס קען ניט נאָר
די רייז-מאכלים גיך,
מיט שמעקעלעך, פאַרצערן,
נאָר אָפּט:

די העמדער איינגעפאַקט —
פאַר מאַטן גאַז-ליכט
לייענען, אין שמילער איינזאַמקייט,
די צאַרטע וואַנדערלעכע לידער
פון לי טאַי-פּאַ.
פאַרלאָרענער — געבענמשטער דו! —
מיין גרום דיר, דאַ!

לייענענדיק קאָנפּוּציוּס

פּוֹן צווישן די געלע בלעטער און אלטע טאָוּלען פּונעם בוך,
ווי קלוג
ווייען דופטיקע אַרויס
דעם חכמם רייד.

די טאָוּלען צו. — מיין קאַפּ געבענטשט פּון מייסערס רי.
זינקט לייכט. —
ווי לייכט אַריבער מיר
וואַלט ליכטיק דין געפּאַלן ווייסער מאַנדל-צווייט.

טאָנעט

ווי אַ לאַנדשאַפט האַרבסטיק שטיל אין בלעמער-פּאַל —
דערגרייכט האַב איך די שעהן פון געמיט :
ווען יעדער אומרו — ווי דער פייגל באַלד פאַרפליט,
און ליב דיר ווערט — אַן איינציקער זונען-שטראַל . . .

און אויף די ליפן — אַ שמיכל דין זיך שפּרייט,
און צימערט — אין אַ באַהאַלטן שפּאַט :
אויף יאָרן וואָס האַבן אומגעזוכט גלוסטן פון אַ גאַט
פון דעם אַלימפּ . . . און זיינע שפורן האַבן שוין פאַרווייט.

און איבער זיילן פון אַ מעמפל — פּאַלנדיקע ווענט,
שפּילן פאַרבן, פייערן, ווי אין האַרבסט אַ זון-פאַרגאַנג.
און ס'צימערט אין דער לופט — אַ שטילער קלאַנג
פון אַ וועלט דאָ אויפגעגאַנגען — זוניק דורכגעבלענדט —
און פון דער וועלט — ווי פונעם ים אין מושלען — דער ווייטער זשום
דורך מיר זיך טראַגט, און זינגט פאַרלוירן אין אַרום.

מוזיק־אימפרעסיעס

I

צו דעם ווייטן טורעם פון עלפנביין,
שווער איז צו דערגיין . . .

וויינט אזוי די הארציקע וויאלא,
און מיט איר די אומעטיקע משעל :
איבער די נאכטיקע וואסערן,
פינקלדיקע קאנאלן
שיפן טונקעלע גאנדאלן,
שווימענדיקע ארונות —
שיפן לאנגזאם, לייכט,
אין מאטן ראזיקן שטורקאצן-ליכט
אהין — — —
צום טונקעלן און שימערדיקן ווייט,
צום ווייסן טורעם פון עלפנביין . . .

II

פאר די פענצמער בלויע נאכט,
פלייטן-שפיל און פידל.
אין די לייכטער — ווייסע ליכט,
זילבערדיקע ברענען . . .

צייט און יארן ווי א טויב
א ווייסע — דורכגעפלויגן.
מענער, דאמען, גראציעז,
אין מינועט זיך וויגן.

פליימן-שפיל און זיידנס-שאַרף,
בלאַנקע שפיצן, שנאלן.
שפיגל-ווענט, און פאַר די ליכט
שטראַלנדיק קריסטאַלן . . .

III

פאַר דער שוועל פון דער וועלט איז ער אַרויס
און בלינד אַ שמילער זיך געזעצט . . .
ערגעץ האָבן סטרונעס ליכטיק אויפגעשפּילט. —

זיינע פינגער זעענדיקע, צאַרט אַזוי און ווייך,
האַבן דאָרט אַרום אין לופט אַרומגעשפּירט . . .
און די סטרונעס האָבן ליכטיקע געשפּילט.

פון אַ ים אַ שוואַרצן, מיד איצט אַנגעקומען,
צו אַליכטיק גומן שטראַלנדיקן ברעג.
ליכטיקער די סטרונעס האָבן אויפגעשפּילט . . .

לבנות,, זונען, שמערן בלענדן איצט און בלענדן,
זיינע בלינדע אויגן, פאַר אַ לעבן לאַנג.
אין דער ווייט די סטרונעס האָבן באַלד פאַרשמילט . . .

IV

וויסער טריפּנדיקער זילבער
פון די דינע פינגער,
בלאַנדזשענדיק
אַריבער, ווייסע ביינדלעך פון אַ קלאַוויר.

וויסער טריפנדיקער זילבער,
וויגט און שפרייט זיך
איבער קעפ אַרום . . .

נאַכט. לבנה-בענקשאַפּט,
ווי אַ מייד אַ קלאַרער
איבער ברעגן, —
גיסט זיך ווייס און פלייצט.
פלינגל-רויש. און שמילע,
דין זיך-ווינגדיקע מאַפּאַלן,
אין פילעגריין.

וויסער טריפנדיקער זילבער.
ליכטיק-בלויע וועגן
איבער הויכן,
וויגן זיך אין ווייט.
וויסער טריפנדיקער זילבער
אין געזאַנגען
וויגט און שפרייט זיך
כישופדיק אַרום . . .

פראַנץ שובערט

אין טאָג

פון זיין יונג-געזאַלפטן טויט,
(א, זוניק-מילדער טאָג פון אָנהויב פּרילינג!)
מיין האַרץ — אי אומעטיק, אי וואונדערבאַר אַזוי
גייט אויף, אין שטילן גאַלדיקן געזאַנג,
וואָס האָט געציטערט „ניט פאַרענדיקט“ —
אויף זיינע ליפּן
און בלייכע שטאַרבנדיקע פינגער,
פון זיין האַנט.

אין טאָג

פון זיין יונג געקרוינטן טויט.
(א, טעג וואָס זוניקע אונז אין אייבוקייט באַגלייטן.)
מיין האַרץ זינגט מיט דעם טרויער פון זיין ליד
דורך דער פּרילינגדיקער וועלט.
און ציטערט:
ווי אין לעצטער רגע אויף זיין ליפּ —
אין ווייען פונעם ווינט
דורך דעם שפּראַצנדיקן בוים,
אין גאַנג פון רעגן,
און יונגן פאַלנדיקן צוויט . . .

טעג אין מאַי

דורך ליכטיקע טעג אין מאַי,
אויפגעלויכטן האַט דורך וועלדער
דער דאוג-וואוד,
און ווילדער עפּלבוים —
שנייאיק-ווייס . . .
ציטערן אין דער אַוונט-שעה
אויף מיין טיש. — אין וואַסער-גלאַז,
דינע צווייגלעך צוויי,
אין בליאונג אַפענער
און העלען :
פון אַ נאַענטער
ליכטיקער, פּרילינגדיקער וועלט.

אויף די ברעגן פון ים . . .

אויף די ברעגן פון ים,
וויגן :
מעלאנכאלע וואסער-גלאקן,
מעלאנכאלע קופער-קלאנגען,
און פארוויגן מיין געמיט . . .

און גייענדיק אין טעג
א שטילער,
דורך גאסן רושיקע פון שטאט.
טויכן אויף און וויגן
דורך מיין געמיט :
מעלאנכאלע וואסער-גלאקן,
מעלאנכאלע קופער-קלאנגען,
פון די ווייטע ברעגן, טיפן
פונעם ים.

סען סאַן

אַויף מיין געמיט :

ווי אויף טרויבן-בלעמער, האַרבסטיק קילע רעגן-טראַפנס,
טריפן שמיל און ציטערן :
טענער פון אַ פלייט.

אויף מיין געמיט :

ווי אויף אַ זוניקער גאַלד-געזוימטער אַזערע —
פאַרנאַכט צווישן וואַסער-גראַזן,
שווימט און שטאַרבט שמיל זינגנדיק זיין שוואַן.

אין ווייסן ליכט . . .

אין פלאם

פון ווייסן ברענענדיקן ליכט.
געזען האב איך אן א זייט :
מיין ווייט אַוועקגעגאַנגען וועג
פון אייך, —
איינזאַם, ציענדיק
אין ווינטער-וועלט . . .

און ביי דעם לויכטנדיקן יום-טוב ליכט
און פרידלעכן מיש,
געזען האב איך זיך ווייט :
שטיל שפּאַנענדיק,
אין איינזאַמען
און ווייטן ווינטער-וועג.

היינט ווי אַמאָל

היינט ווי אַמאָל, בליט דורך גאָלדיקע טעג
אין ווייס-בלויען בעז — דער בוים אויפן וועג . . .

און איבער דעם פעלד ווי אין אוראלטן זיין ;
דער זאנגיקער כרויט און דופטיקער וויין.

אין מאָלן די רואיקע שאַף און די רינד —
און ס'פאַשען זיי שטילע, — אַ גרייז, צי אַ קינד.

און פליגל פון שוואַלבן — אין זוניקער בלוי —
אַ ליכטיקער שנור — דורך די דורות אזוי . . .

און נאַענט דורך די וועגן און שמעם, ווי געשפּרייט
ליגט אזוי פינצטער צעלייגט נאָך די נויט.

און איבער די גאַסן פון שמיין און גראַניט,
אין מענטשלעך געראַנגל, דער בלוט-שנור נאָך גליט ;

מיט שווערד זיך געטראָגן דורך לאַנד, און פאַרלענדט.
און איבער באַזיגמע — פאַרפאַנצערטע ווענט . . .

פון אַשור ביז רוים און ביז אונזערע טעג :
איינאיינציקער ליכטיקער — בלוטיקער וועג.

א י נ ה א ל ט

I

בלויע הויכן

7	.....	כינוס
8	.....	פאַרנאַכט אין פעלד
9	.....	גלויבן
10	.....	אָ, וועלט
12	.....	אין שווערע טעג
13	.....	מיראַזש
14	.....	אַנהויב פּרילינג
15	.....	פייגל
16	.....	נאַכטיקע שיין
18	.....	ליד ביים ים
20	.....	דער וועג
22	.....	יאַגד
23	.....	ציקאדעס
24	.....	געבעט
25	.....	כּרױאַנטעמעס
26	.....	פּרעזערוויר
27	.....	מיט די וועגן פון האַרבסט
28	.....	אין אַנדענק
29	.....	אויך ער
30	.....	אין שקיעה־שיין
31	.....	צו
32	.....	דער מאַלער
33	.....	אין שטערן־ליכט
34	.....	אין קום צוריק
35	.....	באַשייד
36	.....	אַליין
37	.....	דער עפּלבוים
38	.....	הויכן
39	.....	אין בין דער אידיש זינגער
40	.....	אונזער דור
42	.....	אונזער יוגנט

II

גליאַיקע וועגן

45	.....	אויף אונזער וועג
46	.....	חייטע שיין

48	..... אין סוף פון טעג.
57	..... אין גאנג פון דורות.
59	..... מיר וועלן נאך צוזאמען גיין.
62	..... אין דין לאַגד ...
64	..... דאָס זייגען די טעג.
66	..... טעג אין קריג.
68	..... בשורות
69	..... וועגן אין דער לופט.
70	..... איך האָב היינט געזען ...
72	..... פון די בערג.
74	..... אינדזלען
76	..... אין בלויען שיין.
77	..... דורך די פאַרנעפלטע ווייטן.
78	..... אַ שיף
79	..... ווען געקומען זייגען זיי צוריק ...
81	..... אשקלון
82	..... מיין אידיש וואָרט.
83	..... מיין שטערן
84	..... ווייסע וועגן

III

גאַסן און אַלייען

87	..... איבער אונז
88	..... גאַסן פון גיו־אַרק
90	..... היינט ווי דאָן
91	..... ביים האַדסאָן
92	..... אין בבל־טורעם פון אונזערע טעג.
94	..... אין מיטן פון די רייד.
95	..... אין דער מיטאָג־שעה.
96	..... אין האַרבסט
97	..... יאָרן
98	..... אין אַ רוימישן גאַרטן
99	..... פאַסטאַראַל
100	..... איך בין דער יעגער
101	..... גאַלדיקע נעכט
102	..... ציפּרעסן
103	..... בריוו
105	..... קינדער פון דער שטאָט
106	..... אין טיפּער נאַכט
107	..... דער גאַסן־שפּילער
108	..... אין ערשטן טאָג פון מאַי
109	..... אַרום שפּיטאַל
111	..... פּריש־ערד
112	..... טויט
113	..... דער קילער וואַלקנדיקער פּרילינג־טאָג

114	.....	דער אַרײַענט
115	.....	וואַרניש
116	.....	אײַנסענס
117	.....	ברעגן פון ים
120	.....	האַרבסטיקע גאַסן
121	.....	פאַר מיין פענצטער
122	.....	ביים אַוונט־טיי
123	.....	סילועט
124	.....	ווי אַ שטראַם
125	.....	אין אַנקום פון אונזער טאַג

VI

אונטער זון און שטערן

131	.....	אין ליכט פון אקראַפּאַל
132	.....	געזאַנגען
133	.....	דער גריל
134	.....	אינדיאַנער זומער
135	.....	פענצטער צום ים
136	.....	זאפראַן
137	.....	פאַר אונזערע פענצטער
138	.....	אויף מיין וועג
139	.....	פון אַ טאַג־בוך
145	.....	פלייט געוויין
146	.....	צו אַ כינעזער
147	.....	לייענענדיק קאַנפּוזיציעס
148	.....	סאַנעט
149	.....	מוזיק־אימפרעסיעס
152	.....	פראַנץ שובערט
153	.....	טעג אין מאַי
154	.....	אויף די ברעגן פון ים
155	.....	סען סאַן
156	.....	אין ווייסן ליכט
157	.....	היינט ווי אַמאַל